

Sound Of Perpetual Astonishment & The Quest Records præsenterer

Esther Maria

FIRST YOU CLOSE YOUR EYES

FIVE DAYS IN THE ABYSS

med Torsten Stistrup Cubel og Kramer

En dagbog om en rejse og en film af Lars Kjær Dideriksen

I dette hæfte er samlet alle blogindlæg, jeg har skrevet i forbindelse med filmen "First You Close Your Eyes" og rejsen vi foretog i forbindelse med optagelserne til Esther Marias album "The Abyss". Det betyder, at ikke blot er det en rejse til en af de mest spændende byer i verden, New York, men også den rejse, jeg selv var på som første-gangs-dokumentarfilms-instruktør. Jeg tænkte, at det måske kunne være sjovt og interessant at nedfælde mine - helt ærlige - tanker omkring især min nye metier. Ikke blot for min egen fornøjelses skyld, men måske også for andre, der går med lignende ambitioner. Jeg ved ikke om man kan lære meget af at læse det, men måske kan det være inspirerende alligevel. Om ikke

andet så bare til at kaste sig ud i det. Eller måske endda bare tage samme rejse til New York og Montreal. Så kort sagt: Velkommen til min dagbog! Indlæggene har været bragt på min blog Støj På Overfladen (<http://overfladen.blogspot.com>) og datoerne man ser her i hæftet er fra de dage, hvor indlæggene blev uploadet. De fleste er desuden nummeret, fordi de blot er en del af min blog. Jeg skriver også om mange andre ting samme sted. Tjekker man bloggen på nettet vil man desuden kunne se videoblogs fra turen.

Enjoy!

Lars Kjær Dideriksen

Tak til

Esther Maria Braki
Torsten Stistrup Cubel
Kramer

'HP' Møller Andersen, Carsten Meinhardt
og Ulrik Lyhne ved Århus Filmværksted

Desuden tak til

Oktavamod.com
Tritonaudio.com

Filmen er støttet af

Århus Filmværksted og Ophavsrets-
fonden i Dansk Journalistforbund.

Esther Maria

Sangerinde og musiker.

Esther Maria startede på jazzscenen, men med sin egen musik bevægede hun sig over i country, 'americana' og rock. Udgav i 2009 EP'en "My Black Heart". Har spillet live rundt om i Danmark og bl.a. også på Spot Festival i 2010. Hendes

band The Song Horse tæller bl.a. folk fra Peter Sommer- og Superjeg-lejrene. Hun har desuden arbejdet sammen med musikere som Casper David, Jacob Faurholt m.fl.

www.esthermaria.com

Torsten Stistrup Cubel

Sanger, musiker, producer m.m.

Torsten er Esther Marias musikalske samarbejdspartner. Primært guitarist i den sammenhæng, men også selv sanger og spiller også andre instrumenter. Kører

Holy Smoke Music, der er et studie i Aarhus, og arbejder derfor også som producer.

www.lebuc.dk

Kramer

Producer og musiker.

Bl.a. aktiv i bands som Bongwater og Shockabilly (med Eugene Chadbourne) i de tidligere 80'ere. Også involveret som musiker og producer i bands som Ween, Butthole Surfers, Jad Fair, Daniel Johnston, 22 Pistepirkko og mange, mange andre. Han spillede en afgørende rolle for "slowcore"-genren via sit arbejde med Galaxie 500 og Low.

Kramer har lavet flere soloplader, hvoraf flere i de senere år er udgivet på John Zorns Tzadik label.

Han havde selv pladeselskabet Shimmy-Disc i 80'erne, men stoppede det. Vendte senere tilbage med Second Shimmy.

Hans *claim to fame* i den brede offentlighed er, at han producerede "Girl You'll

Be A Woman Soon" med Urge Overkill til "Pulp Fiction"-soundtracket (for hvilken han fik prisen for 'Producer of the Year' i Rolling Stone magazine i 1995). I dag arbejder han primært som producer og med mixing og masterering. Tidligere bosat i New York, men bor nu i Florida.

www.kramershimmy.com

Lars Kjær Dideriksen

Journalist, pladeselskabsdirektør, band-manager, filminstruktør, dj, koncertarrangør m.m.

Har bl.a. stået bag projekter som det nu nedlagte engelsksprogede musik-website Supertanker og bog-, cd- og webprojektet "århus:nu" (der dokumenterede den århusianske musikscene anno 2003-2004). Har skrevet for musik- og kulturmedier på web og på tryk (bl.a. Geiger, Undertoner.dk, LineOut og Sputnik). Er fortsat aktiv med i Århus' musikliv, bl.a.

via online video. Arbejder også med kommunikation i uddannelsessektoren. Grundlagde i 2006 pladeselskabet Sound Of Perpetual Astonishment (SOPA) og har udgivet musik med bl.a. Marzipan Marzipan, Under Byens Nils Gröndahl, Girls Love Rallie, Sister Chain & Brother John m.fl. Laver selv musik under navnet Resident Tourist og dj'er som Capt. Daydream.

www.larsdideriksen.com

www.sopa.dk

Making A Movie # 1

10/09/2010

Okay, så lukker jeg katten ud af sækken. Jeg har et lille filmprojekt under opsejling. Jeg tænkte, at jeg evt. kunne prøve at skrive lidt om processen efterhånden, som den skrider frem. Og hvorfor ikke starte nu? Der er alligevel ingen vej tilbage. At male sig op i et hjørne kan bestemt godt give et projekt momentum. Det oplevede jeg i hvert fald i sin tid med mit **'århus:nu'-projekt**.

Det må kunne gøres bedre

Jeg tager til USA og Canada med min kæreste **Esther**, der skal indspille en plade med produceren **Kramer** i New York. Jeg er nu engang uddannet journalist og er blevet mere og mere tændt på filmmediet, så nu skal det altså være. Samtidig husker jeg en række musikdokumentarer, jeg ikke har været så imponeret over. Selv som nybegynder kan jeg sidde med følelsen af, at den slags må man kunne gøre bedre. Jeg kan da godt nævne den ellers så omtalte Kashmir-film "Rocket Brothers". I mine øjne et fremragende eksempel på en flue-på-væggen-dokumentar, der ikke formår at levere nogen form for reelt indhold. Det endte med ren overflade og som publikum fandt vi aldrig rigtigt ud af hverken hvorfor bandet laver musik og hvordan de gør det (altså, deres tanker bag den). Det var bare ren reality-tv-voyeur og tomme kalorier forklædt som indsigt i en kunstnerisk proces. Indrømmet, det er længe siden, jeg har set den og jeg gad ikke se den en gang mere. Men der var en skuffende fornemmelse efter, at jeg havde set den. På daværende tidspunkt var min interesse for bandet også dalet, så jeg så filmen som nysgerig filmgænger og ikke som hungrende Kashmir-fan. Så er *det* sagt. :-)

Og med det i baghove-

Et møde med Filmværkstedet

Jeg har været forbi **Århus Filmværksted** efter at have afleveret en ansøgning om at låne udstyr. *Right then and there* skulle jeg *pitche* hele projektet, men det gik godt. De vil i hvert fald gerne låne mig udstyr. Det endelige resultat må ikke være et tv-program, men skal have filmiske kvaliteter. Perfekt. Det var også min idé at bruge musik og billeder meget sammen. Og ikke nødvendigvis have nogle on screen interviews.

Efter mit første møde gik jeg direkte hjem og lavede en *step outline*, der er en slags meget kort version af manuskriptet (men selvfølgelig kan en dokumentar ikke planlægges så nøje, men intentionen og strukturen skal gerne på plads), fordi sådan en skulle Filmværkstedet have. Ret fedt at lave. I det hele taget gav mødet og arbejdet med *step outlinen* mig enormt meget blod på tanden.

Kamera

En af de nærmeste dage skal jeg så ned og hente et kamera. Jeg har brugt et HD dv-cam (**Canon Legria HF20**) på mit arbejde i et stykke tid, som gemmer i sin hukommelse. Ud kommer nogle 'mts-filer', som må være meget komprimerede, men jeg er imponeret over kvaliteten. Kameraet kan også en del ting, men selvfølgelig ikke nær så meget som et "rigtigt" filmkamera. F.eks. er det lidt sværere at lege med fokus, så vidt jeg kan se.

Fra Filmværkstedet bliver det formentligt et **Sony PDX10**. Det har jeg vist ikke prøvet før. Jeg krydser fingre for, at det er udgaven, der kan optage i widescreen. Hvis det kun er fullscreen, så ved jeg ikke helt. Hvem bruger det i dag? Og så er det med dv-bånd, men det er fint. Det

er sikrere og kameraet har sikkert bedre linse og sensor end de mere normale modeller. Det må kunne fange de rigtige farver godt (men hm, det er vel nok ikke i HD?). Om ikke andet er der bedre lydmuligheder med det. Og det er jo vigtigt i en musikdokumentar.

En lille helgardering

For ja, det er en musikdokumentar, det bliver. Dog en kort én. Regner med en 30-40 minutter. Jeg skal prøve at følge Esther og hendes musikalske kompagnon Torsten, når de skal optage med Kramer i en lejlighed med et lydstudie i et sted i bydelen **Tribeca**. Men jeg kan ikke være der hele tiden. Så forstyrrer jeg nok for meget. Men samtidig skal jeg jo også optage nogle billeder fra selve byen - og ikke mindst også opleve byen selv uden et kamera.

Jeg købte forleden et **Kodak Zi8** lommevideokamera. Det kan Esther og Torsten eventuelt bruge i studiet, hvis der pludselig opstår noget. Jeg ved ikke om optagelserne derfra kan bruges i filmen, men det er værd at helgardere lidt. Om ikke andet kan det også bruges i en snæver vending rundt omkring til ting, der ikke skal filmes til selve filmen. Det kan lige være i lommen. Det er dog kun brugbart i dagtimerne. Om aftenen har det svært ved at filme ordentligt. Vi bruger det nok også til at lave nogle videoblogs fra turen til nettet. Gaffa.tv har sagt ja til at modtage noget fra os, mens vi er derovre. Små film fra studiet osv. Det må jeg/vi så redigere lidt på en macbook undervejs.

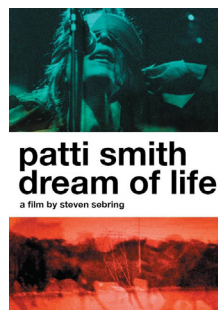
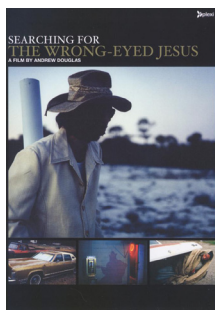

En længere tur

Selve turen til USA og Canada varer tre uger, mens optagelserne til pladen kun varer 6 dage. Resten er ren oplevelsestur (men mon ikke det er inspirerende i sig selv til at resultere i nye sange - og hvem ved om det er muligt at spille derovre et sted?). Vi tager toget til Montreal for at være der en uge. Efter sigende en utroligt flot tur på 11 timer igennem *upstate* New York på grænsen til Vermont. Efterårsfarverne på skovene skulle være helt vilde. I Montreal skal vi i hvert fald tjekke bydelen Mile End ud, men ellers bare tage det roligt og suge til os af indtryk.

Filminstruktør?

Nu er jeg jo "kun" journalist og ikke filminstruktør. Tja, det kan jeg vel teknisk set kalde mig, når projektet er i hus? :-). Jeg har dog taget noget efteruddannelse i at optage med dv til tv-produktioner. Det har været superfedt at lære en masse basisbegreber og kamerateknik. Men har jeg øvelse nok til at lave en film, der også ser flot ud? Det ved jeg ikke. Men jeg tror på det. Jeg tror, at jeg vil gå efter min *gut feeling*. Efter selvfølgelig at have forberedt mig så godt jeg kan på den tid, jeg har. Jeg har lånt nogle bøger om filmproduktion og set en del forskellige musikdokumentarer samt enkelte spillefilm, der er inspirerende.

Inspiration

Mit første inspirerende *cue* var "Searching For The Wrong-Eyed Jesus". Fantastisk film. Og bestemt noget at sigte efter kvalitetsmæssigt. For nylig fik jeg så endelig set "Dream Of Life" om Patti Smith. Også fantastisk. På min dvd-hylde er der en lang række musikdokumentarer. Nogle skal nok ses igen inden afgang til USA.

Af de større filmskabere, så har Jim Jarmusch og Wim Wenders en befriende tilgang til at skabe billeder. Det virker så simpelt. Selvfølgelig er det ikke det, men de forstår at *frame* nogle fede lokationer og giver publikum lov til at dvæle ved øjeblikket og samle tankerne. Det kan jeg godt lide. Så jeg vil have de to instruktører i baghovedet, når jeg skal i gang. For nylig så jeg Jarmuschs "The Limits Of Control". Skamløst oversat. Den kom så vidt jeg kan se slet ikke i biografen i Danmark. Smuk film. "Mystery Train" er ligeledes fortryllende. Den skulle også lige ses. I begge film er der scener i et tog, som jeg tror, jeg også lige tager et *cue* fra til togturen til og fra Montreal. :-) Og noget mindre kendt: Forleden tumlede jeg lidt rundt på videositet Vimeo (den fede version af YouTube med gode film og ingen reklamer). Her faldt jeg over instruktøren **Vincent Moon**. Jeg kan se på hans stil, at jeg er stødt på ham før. Han laver nogle interessante ting. Hans kanal **på Vimeo er her**. Blandt andet har han filmet **Wildbirds & Peacedrums spille i en boksehal. Dette outtake** derfra er også ganske interessant.

Nå, der bliver jo mere at skrive om alt dette snart, så jeg stopper første omgang her.

Lars

Making A Movie # 2

19/09/2010

Forberedelsen til min lille dokumentarfilm om Esther Maria & the Song Horses pladeoptagelser i New York fortsætter. Har nu fået hentet kamera. Supervenlig service hos Århus Filmværksted, der indtil videre har været utroligt hjælpsomme hele vejen. Og ja, det blev en Sony PDX10. I widescreen og som kører med dv-bånd. Med kameraet har jeg foruden en håndfuld batterier fået en god Røde-mikrofon (inkl. to vindhætter til indendørs og udendørs brug) til at montere på toppen af kameraet, ekstra vidvinkel-linse og trådløs mikroport-mikrofon. Fik også et fikst et-benet stativ, men det er for langt til at være i bagagen, så jeg tager mit eget lille tripod-stativ med i stedet.

Al den teknik

Jeg sidder lige nu og prøver at få styr på teknikken. Jeg skulle jo ikke gerne filme det hele med indstillingerne på 'auto'. Jeg får en del at tænke på i filmeprocessen, da hvidbalance, *exposure*, *shutter speed* og hurtig brug af fokus ikke sidder på rygraden. Fik downloadet en manual til kameraet på nettet. Den bruger enormt meget plads på de elementære ting (sådan sætter du bånd i, sådan lader du batterier op osv.), hvor jeg gerne ville have haft lidt mere omkring de førnævnte ting. Men jeg prøver at øve mig lidt inden jeg tager afsted.

Afmystificering

Så der er egentligt to ting, jeg skal have styr på: 1) den rent tekniske side af at få det gode billede i kassen, og 2) den rent æstetiske side af at få det gode billede i kassen. Det sidste tror jeg nu, at jeg trods mine ikke overvældende erfaringer har lidt intuitiv fornemmelse for. Om ikke andet forsøger jeg pt. at skærpe mine sanser på den front ved at se forskellige film, hvor jeg netop - ganske naturligt - lægger mærke til netop den del af filmoplevelsen. Filmene giver mig både idéer og afmystificerer billedkompositionen. Selvfølgelig kræver det et trænet øje at se de gode vinkler på *location*. Men ja, det her er så en del af min træning. Jeg skal også nå ud i felten, inden vi tager afsted og prøve det af.

Det, jeg har fundet ud af, ved at se filmene er ikke blot måderne at lave billeder på, men også, at hey, det behøver sgu' ikke altid være helt perfekt, hvis blot det samlede indtryk, der består af flere dele, spiller sammen (billeder, farver, lyd og det øjeblik, der er fanget på film).

Den lille notesbog

Jeg har købt mig en lille notesbog, hvor jeg noterer idéer ned i. Her tager jeg også noter fra de film, jeg sidder og ser.

Og bagi har jeg klistret kopier fra nogle bøger ind. Små billedeksempler, huskeregler og gode råd. De mest essentielle ting, der skal huskes m.h.t. billedkomposition osv. Bl.a. fra bogen "Alene med et kamera", som jeg lånte på biblioteket og overvejer at købe på et tidspunkt. Jeg fandt ud af, at jeg allerede havde Politikens "Digital videooptagelse", som også har en del gode tips, der er til at huske. På biblioteket lånte jeg også "The Five C's Of Cinematography", der trods en del år på bagen også formidler billedkomposition ganske godt. Har dog ikke rigtigt tid til at nærlæse den så meget.

High-speed inspiration

Jeg har heller ikke rigtigt tid til at sidde og kigge hele film igennem, men hurtige gensyn med spoleknappen i brug kaster en hel del af sig, synes jeg. Jeg har bl.a. noteret mig gode idéer fra Jim Jarmusch's "Limits Of Control" (spillefilm), Wim Wenders' "Notebook On Cities And Clothes" (dokumentar) og Grant Gees Radiohead-film "Meeting People Is Easy" (dokumentar). Så jeg sidder og tyvstjæler idéer, øh, "lader mig inspirere" for tiden. :-)

Jeg smugkiggede også lidt igen på den smukke "Touch The Sound" om Evelyn Glennie, der er en film, der virkelig gør enormt meget ud af sin lydside - i samspil med billedside. Bl.a. fordi hovedpersonen, der percussion-spillende Glennie, er tæt på at være helt døv. Den første del af filmen er specielt ekseptionel, synes jeg.

Jeg tror også, at et hurtigt gensyn med "Billy Childish Is Dead" kunne være en idé. Og så ved jeg ikke rigtigt om jeg vil smugkigge på film, jeg ikke har set endnu. Men ellers ville de to Low-film "Low In Europe" og "You May Need A Murderer" (har jeg dog set) samt "I Know I'm Not Alone" (om Michael Franti) nok være gode bud. Overvejer også "Sleep Good

Rock Well" om 22 Pistepirkko. Jeg håber, at kunne nå korte spole-igennem gensyn med "Buena Vista Social Club", "Crossing The Bridge - The Sound Of Istanbul" og Patti Smith-filmen "Dream of Life". Især med noter fra sidstnævnte.

Ja, jeg har rigtigt mange musikfilm. Der er mange forskellige måder at lave den slags på. Tricket er så at finde en homogen stil, der giver mening. Bl.a. i forhold til historien, musikken og den action, der sker foran kameraet. Men jeg må vel bare mærke efter inderst inde efter min egen *gut feeling*.

Et bud på nogle regler

Jeg har prøvet at formulere nogle "regler" til et koncept (som jeg for guds skyld ikke vil kalde "dogmer"). :-) De er en slags guidelines, som jeg vil forsøge at efterleve bedst muligt. Jeg er nået frem til fem ting indtil videre. Måske kommer der flere. Måske får jeg lavet en skarpere formulering med færre regler. Vi får se.

1) No talking heads.

Her menes ikke det fremragende New York-band med det navn, men at jeg vil undgå at have "onscreen interviews". Al dialog, der foregår i filmen skal være den, der foregår spontant mellem dem, der agerer foran kameraet. De skal ikke sidde og blive interviewet *til* kameraet. Jeg har dog tænkt mig at interviewe folk, så når der *er* interviews, så vil der kun blive brugt lyden fra dem og de vil fungere som *voice overs*.

2) Poetry is allowed.

Esthers musik har med de store følelser at gøre. New York er en stor by. I et stor land. Jeg vil forsøge ikke at lade dansk beskedenhed og mådemål forstyrre potentielt store armbevægelser, men i stedet give efter for dem, hvis de føles naturlige. I forlængelse af det ligger vist

også det, at jeg tror på, at det er forbilledeligt at videregive sin begejstring.

3) Love the image.

Find de gode billeder. Også de rigtigt simple. Og lad dem bare stå i et godt stykke tid. Hvilket bringer os til nummer...

4) Take your time - relax and experience.

Giv beskueren tid til at opleve billedet og tid til at reflektere og... tænke. Alt for mange film vil alt for meget på billedsiden. Billederne i denne film kan måske godt være et "sansebombardement", så er det fordi det, der sker på stedet er overvældende og ikke fordi, jeg går amok i klipperummet og skabe kunstig action.

5) The picture does not have to be perfect if the moment is.

Står lidt i kontrast til punkt 3 og 4, men en sekvens skal ikke sakses bare fordi det er ude at fokus et splitsekund. Hvis øjeblikket er der, så lad det leve i filmen. Det skaber også en kontrast til de stille billeder og kan skabe noget en spændvidde og dynamik i billedsiden. Eller med andre ord: nogle rytmeskift, så filmen ikke falder i hak i sin egen formular og går i stå.

Ja, det var mine egne små huskereglertil denne film.

De mere kedelige ting

Af det rent praktiske, så har jeg også skulle forsikre udstyret, jeg låner af Filmværkstedet. I samme ombæring forsikrer jeg alt det andet grej, vi har med. Det kommer til at koste lidt, men jeg ville nødig komme til at skulle erstatte det dyre filmgrej selv, hvis uheldet skulle være ud (7-9-13). Jeg skal også have investeret i en flok dv-bånd, men dem køber jeg i Tyskland. Det er halv pris i forhold til herhjemme.

Vi forsøger derfor også at søge nogle

penge til projektet og turen fra forskellige steder. Med lidt held kan vi få dækket nogle af vores udgifter. Det kunne være rigtig rart. Der kommer til at ligge meget arbejde i den her film. Især bagefter. I hvert fald er der flere ugers redigering i vente. Jeg kan redigere på filmværkstedet, hvor jeg også kan få assistance. Men jeg har stadig et fuldtidsjob, så jeg overvejer om ikke det er på tide at investere i en iMac, når jeg kommer hjem fra turen, og så redigere det meste hjemme hos mig selv.

Så kan jeg vel nok lave et råklip, jeg kan gå til eksperterne med og få feedback på. De bruger også Mac og Final Cut Pro, så jeg kan nok tage det hele ned og få klaret de sidste detaljer, farvekorrigering osv. på Filmværkstedet.

Musikken er skitseret

Esther har indspillet sine demoer til pladen på min lille digital 8-spors Tascam-optager. Den fungerer supergodt. Den tager vi også med på turen, hvis inspirationen skulle indfinde sig (mon ikke, den gør det?). :-). Filerne kan hentes lige over i Mac'en. Skitserne er i øvrigt rigtig gode. Der er ret mange superstærke numre, synes jeg. Esther prøver også nogle nye spændende ting både med stemmen og instrumenteringen, så det lover godt for det færdige resultat. Jeg er dog altid en *sucker* for demo-optagelser, fordi de er så umiddelbare. :-)

Right, det var den seneste update på projektet. Nok engang lidt langt. Sorry.

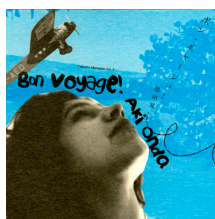
Med ørerne i maskinen hos Onkel Rejsende Nørd

27/09/2010

Turen går snart til New York og Montreal, og som en person, der er mere en almindeligt entusiastisk omkring musik (nerd alert!), så skal den helt rigtige musik jo gerne være med i ørerne undervejs.

Geografiens musik

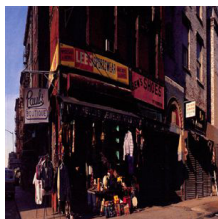
Indrømmet, så har jeg selv med årene droppet det at rende rundt med musik i ørerne, hvorend jeg går. I dag bruger jeg kun musik i bilen og når jeg sidder i tog, en bus eller i et fly, hvor det kan være en fordel at overdøve visse dele af omgivelserne. Jeg ved ikke om det er fordi jeg bl.a. har hørt en del elektronisk musik, at jeg foretrækker at lytte til min omgivelser, hvor jeg befinder mig. Ikke nok med, at det fastholder én i nuet og virkeligheden, men det kan også være en slags musik. Det har nok så mange avantgarde-musikere arbejdet med i årevis, men det behøver ikke være så kunstfærdigt. Selv optagelser fra steder, man ikke har været, kan være fantastiske lytteoplevelser. Her er gode radioreportager jo glimrende eksempler, men lige nu tænker jeg specifikt på to cd'er: **Aki Ondas "Cassette Memories"** og **Geir Jenssens (a.k.a. Biosphere) "Cho Oyu 8201m – Field Recordings from Tibet"** (faldt lige over **denne tekst** om turen (med billeder), men måske burde jeg netop *ikke* læse den).

Musik til flyvning

Inden jeg kommer ud på et sidespor, så var det egentligt meningen, at jeg ville skrive hvad jeg rent faktisk smider i ørerne, når jeg er på de dele af rejsen, hvor jeg bruger musikken.

Jeg er ikke så meget for at flyve. Så lidt beroligende musik gør godt. Det er dog svært - selv med gode hovedtelefoner - at overdøve et flys evige brummen. Den gennemborer alt. Sidste gang jeg fløj lyttede jeg bl.a. til Arve Henriksens "Chiaroscuro". Passer fint til at befinder sig over skyerne med. Luftigt, smukt og beroligende. Så det gør jeg nok igen. Turen tager cirka 4-5 gange så lang tid som sidst, så der skal noget musik til. Jeg napper lidt mere flydende sager med. Bl.a. Philip Jecks "7", som er lyde lavet på gamle smadrede pladespillerne med dårlig lyd og masser af knas... kørt igennem reverb og delaypedaler. Effekten er ret magisk og smuk. Eller overjordisk om man vil - og hvad er mere passende? :-)

Lou, Laurie & David

Og så er der jo ellers New York. Kan man næsten komme på en by, hvor der er kommet mere banebrydende musik fra? Eller i hvert fald som by har påvirket rigtig mange kunstnere? Jeg så lige traileren for filmen "**Downtown Calling**" i dag, som jeg helt sikkert skal se på et tidspunkt. Den handler bl.a. om en periode i 70'erne og 80'erne, hvor der skete en masse kunstnerisk i byen. Men der har jo været gang i den i 100 år eller mere, he-he. Så selvfølgelig har jeg i min mp3-afspiller

en masse af de oplagte såsom Velvet Underground, Lou Reed, Talking Heads, Beastie Boys, Patti Smith og Public Enemy. Og også ting som Laurie Anderson, Sonic Youth, Suicide, The Magnetic Fields, Vincent Gallo, Arthur Russell og Moondog ("**Viking Of Sixth Avenue**"). Brian Eno & David Byrnes "My Life In The Bush Of Ghosts" har jeg næsten altid "på" mig. Jeg har kun 3 gigabyte at gøre godt med, så Ramones, Iggy Pop & Stooges og Blondie må blive hjemme. Fik dog klemte lidt Bob Dylan ind. Bill Hicks får lov at komme med i form af "Dangerous", hvor han bl.a. snakker om New York. Og opsamlingen "Big Apple Rap-pin' - The Early Days Of Hip-hop Culture In NYC 1979-1982" må siges, at være selvskeven. Uha, rapmusik var bedre før det hele blev 'bling'. Derudover er der jo musik, der ikke nødvendigvis er New York, men så i hvert fald ærkeamerikansk, såsom Woody Guthrie og The Doors (det er jo L.A. med dem).

Montreal og det løse

Eftersom turen også går til Montreal, så er Leonard Cohen og Godspeed You Black Emperor jo ikke til at komme udenom.

Af det løse er der bl.a. Bleubirds "Sloppy Doctor" (som jeg stadig bedre kan lide end "RIP U\$A", der dog også er god. I øvrigt er hans albums udgivet af et label fra Montreal), DJ Shadows "Endtroducing", David Bowies "The Man Who Sold The World", Eugene Chadbourne's "Pecking Doc", soundtracket til Jim Jarmuschs

“The Limits Of Control”, Polar Bears
“Peepers” og de uundværlige *vibes* fra
Fela Kuti.

Så er lydsiden vist pakket og klar. Teksten
her er vel næsten en slags mixtape i ord,
velsagtens.

En anden gang laver jeg nok et “road
trip” mixtape - specielt til landevejen.
Ved dog ikke hvornår det evt. skulle
bruges. :-) Først går turen i hvert fald til
New York og Montreal. Og mon ikke der
også bliver købt lidt musik derovre?

Lars

Making A Movie # 3

04/10/2010

Så er vi i New York.

Det er faktisk lidt svært at få filmet nok
undervejs, når man også skal slæbe på
bagage og tjekke ind og ud hele tiden
i lufthavne osv. Men lidt kommer der i
kassen.

Vi ankom i lørdags. Helt vildt trætte efter
en meget lang tur, der startede med at
køre tre timer om natten til lufthavnen i
Hamburg.

I går søndag gik vi over Brooklyn Bridge
og gik lidt rundt i Brooklyn (noget rarere
end spidsen af Manhattan, hvor vi bor,
synes jeg). Om aftenen var vi på Cake
Shop, hvor Marzipan Marzipan spillede
en fortrinlig lille koncert (bl.a. med en
fantastisk udgave af “Twist And Shout”).

Selve optagelserne til Esthers plade
begynder i dag mandag. Så følger jeg
opstarten og kommer løbende tilbage
undervejs i processen. Jeg skal ikke være
der hele tiden.

Jeg har også mit lille Kodak Zi8 video
lommekamera med, som vi bl.a. bruger
til at videoblogge med. Vi skal afsætte
nogle klip til Gaffa.tv. Men jeg fiksede lige
en lille ‘prelude’ fra weekenden inden
arbejdet går i gang. Den kan I se her...

Spøgelser i jetstrømmen

04/10/2010

Et sted over Atlanten, 2. oktober 2010

Allerede inden vi ramte østkysten hørte
jeg Jim brøle fra den anden side af konti-
nentet. Så det rungede helt tilbage til de
harniskklædte kæmper.

Son, I'm going crazy
from living on the land
Got to find my shipmates
and walk on foreign sand

Lettelsen ramte da vi klemte os ud af den
snævre jetstrøm over det grå, danske
skydække. Ja, for helvede. Lettet og let-
tet!

We have constructed pyramids in honor
of our escaping!

It's A Man's Man's Hattan

04/10/2010

Buddy's, Hudson Street / N Moore Street, TriBeCa, New York, 4. oktober 2010

Maaaaanhattan!

So much space
in such a little place.
So much place
in such a little space.

Man...fucking... hattan!
Erectile horizon

23nd floor
and still not a room with a view
Wasteful nation
Everybody flush
Niagra Falls from the top
towards the lobby floor
Eternal hum
monotone
vibrate in the structure
inside and outside
Like a jet engine waiting
and waiting
Air condition isolate
from the human condition
the world leaving it's mark
on the skin

Hi-how-are-ya'-good?

Making A Movie # 4

04/10/2011

Sidder med en lille lånt Acer-pc på en café/restaurant kaldet Buddy's i TriBeCa, hvor lydniveauet er ekstremt højt fra alle de snakkende gæster, der prøver at overdøve latinmusikken fra stereoanlægget. Den ligger et par hundrede meter fra lejligheden, hvor Esther og Torsten lige

nu sidder og indspiller deres kommende plade.

Lejlighed. Klik! Kramer. Klik!

Vi ankom ved 11-tiden og mødtes med Kramer, der skal producere pladen. Esther har mødt ham engang før i København. Torsten, Torstens kone Fatima og jeg mødte ham for første gang. Og ja, vi havde, så vidt jeg kan forstå, alle en rigtig god fornemmelse. Lejligheden er gammel, lidt rodet indrettet på den helt rigtige måde og fyldt med sjove instrumenter (selv theremin og gamelan, selv om de nok ikke skal bruges til pladen, he-he). Vi synes alle, at den var superfed. Mørk i det og med den rette stemning. Kramer virker superrar og har den helt rigtig indstilling til musik, som ser ud til at passe perfekt til Esthers plade og det hun vil med den.

Lige fra start: Spil det nummer, du føler er rigtigt lige nu. Og ingen metronom - følg din hjerte i stedet. Og han er fokuseret på at mikrofonen fanger det helt rigtigt. Esther spiller meget stille på sin guitar, så han kan sikkert fange alle nuancer. Og ja, Kramer er fokuseret på at drikke den rigtige te. Et eller andet fra 2000 år gamle tetræer, der gror i klipper. Smagte det. Faktisk lækkeret. Og jeg er ellers ikke tedrikker. Med det prøver jeg nok at sige, at det formentligt ikke bliver seks stressede indspilningsdage. Det skal Kramer nok sørge for.

Close quarters

Rummet i lejligheden, hvor de indspiller, er ret lille. Det bliver nok svært at finde mange forskellige vinkler at filme fra. Men der er så mange små detaljer i rummet, jeg skal have indfanget. Og så er det ellers om at fange de rette øjeblikke, hvor der sker ting, der opsummerer hvad det hele handler om. Det er fristende at lade kameraet køre hele tiden. Det kan jeg dog ikke. Jeg skal heller ikke være der hele tiden. Men det ville også blive for mange bånd at skulle håndtere efterfølgende.

øjeblikke

Jeg tror, at jeg fangede nogle ganske gode øjeblikke her fra starten. Bl.a. sad Esther med sin akustiske Gibson inden der skulle optages og Kramer bad hende spille, mens han gik helt tæt med øret til guitaren forskellige steder og lyttede... og sagde "wow" flere gange. Han skulle vist lige ind og mærke nuancerne. Det kan være, at det er de øjeblikke kombineret med mere simple "scener" til musikken, at jeg skal fange. For jeg er ikke så skarp på det kameratekniske. Og faktisk, så kan dette kamera ikke lave skarpe og uskarpe for- og baggrunde. Måske hvis man lavede noget fiktion, hvor man havde tid til at stille op. Men det her er dokumentar og det sker i nuet og lige pludseligt. Så det bliver nok en tand mere "guerilla-film" end jeg havde forventet. Men det er måske halvdelen af filmen. Resten bliver nok bybilleder og andre lokationer kombineret med små detaljer - sat sammen med musikken.

New York under pres

Kramer fortalte forresten, at han har optaget hele "The Sound Of Music"-pladen, han lavede med Jad Fair i sin tid i lejligheden. Cool. :-)
De gik faktisk hurtigt i gang med at optage i dag. Lidt snak før *action time*

omkring 11. september (Kramer boede lige i nærheden) og omkring hvordan New Yorks borgmester har afskaffet "rent control", hvilket nu gør det vaaanvittigt dyrt at bo i New York. Nu har kunstnerne ikke råd til at bo der mere. Tænk på et New York uden dens kunstnere! Det vil da ødelægge alt det, som New York har været kendt for så længe de fleste kan huske. Bare se hvad der sker - eller er sket - i Danmark. Storbyerne er mere døde og grå end før, fordi "boheme-elementet", der skaber noget farve på tilværelsen må flygte fra huspriserne.

Nacho nacho man!

Nå, men lad mig runde af på den positive side. Her på Buddy's har jeg lige bestilt nachos. Holy crap. 9 dollars er måske dyrt efter lokale standard, men for danskere er det jo ikke så slemt. Men damn, det man så får for pengene. Deeee-lish! Det lader ikke til at være nachochips fra en pose Tex Mex. Og så er der chilisauce, salsa, græsk yoghurt, guacamole, sort bønner, forårsløg og jalapenos. Sådan skal *den* bare laves!

Det er nu det sker

Det regnede en del tidligere, men nu det stoppet. Nachoen lagde bunden og lidt til. Tænk, at jeg glæder mig til at høre det endelige resultat af det arbejde, der foregår henne om hjørnet. Esther fik lavet noget sindssygt gode demoer

hjemmefra på min lille Tascam DP-008 (som jeg også har taget med herover, hvis nu inspirationen indfinder sig senere på turen). Kramer fik demoerne forud, så han kunne høre numrene. Men nu når optagelserne er startet, så er de fortid. De skal ikke lyttes til nu, som han sagde. Nu skal øjeblikket fanges. Og jeg tror såmænd, at der kommer rigtigt mange smukke og unikke øjeblikke et par etager oppe i en charmerende, lille rodet lejlighed på hjørnet af N Moore og Varvick i TriBeCa.

L

Making A Movie # 5

08/10/2011

Klokken er 9 fredag morgen (og 15 derhjemme). I dag er sidste optagedag for Esther og Torsten. Esther fik naglet en uhyggelig bunke vokaler fast i går og de sidder lige i skabet. I dag skal de sidste ting klares. Jeg fulgte en stor del af processen i går og fik en del gode sekvenser i kassen, synes jeg. Nu har jeg lidt mere ro i sjælen. I går blev "It's All Falling Down" bl.a. indspillet. Og uha, det fungerer godt. Tænk hvordan det kommer til at lyde, når Kramer sætter sig ned og mixer det færdigt, når det allerede nu lyder så godt! :-)

Forleden fik jeg klippet en ny videoblog sammen. Musikken brugt i den er i øvrigt demoen til "It's All Falling Down".

En film tager form?

Når jeg ser hvordan min lille dokumentar skrider frem, så må jeg nok sande, at man kan have nok så mange store æstetiske overvejelser, men at de er svære at realisere, når det drejer sig om dokumentar og ikke fiktion. Dokumentaren giver jo i sagens natur ikke så meget plads til forberedelse. Så selv om jeg fanger en masse "stillestående" stemningsbilleder og lidt sjove vinkler og detaljer her og der, så tror jeg, at styrken i filmen mest vil komme fra gode øjeblikke fra indspilningerne og de interviews, der skal give filmen dybde. Det er ikke helt let at filme i lejligheden for der er dælmee ikke meget plads. Hverken til mig eller kamerastativ. Men det går nogenlunde.

Rundt i byen

Som sagt tidligere, så er jeg ikke i "studiet" hele tiden, men er også på sightseeing. Får gået latterligt meget. :-). Var bl.a. igennem Soho og Greenwich Village. Sidstnævnte var ganske cool. I går ramte jeg Chinatown og lidt af (very) Little Italy. Der er så sandelig meget mere Kina end Italien i det hjørne af New York.

Kramer tog os i øvrigt også igennem East Village den ene aften og det var *buzzin'*. Når jeg kommer hjem skal jeg have sorteret i billeder fra turen og få lagt nogle online. Det er lidt svært på farten her. Denne her Macbook jeg sidder med er underlig. Gider kun æde billederne igennem iPhoto og så kan man ikke se om man har fået alle sammen med bagefter, fordi den grupperer dem efter dato og alt muligt. Jeg vil bare have filerne i én mappe, hvor jeg kan se dem, tak! Apple... *control freaks*. Al denne higen efter at gøre det let og simpelt ender med det modsatte. Ingen kontrol for brugeren over små basale ting. Nå, nok om det. Jeg var i øvrigt også på den lille, gratis færgetur til Staten Island med Marzipan-

Roberta og familien og fik set byen lidt fra vandsiden.

Og i går var vi på Bubby's og spise igen (ikke Buddy's som jeg tidligere skrev - sådan kan det gå, når man ser navnet på et vindue indefra, ha-ha. bb = dd). Og hvem har netop spist på stedet, når vi har sat os, og går forbi os? Ingen ringere end Harvey Keitel. :-) Jeps, fuck Hollywood. De sejeste skuespillere er fra New York. Harvey Keitel bor i kvarteret. Det samme gør Robert De Niro, Meryl Streep og Isabella Rossilini, så vidt jeg kan forstå på Kramer.

M.h.t. filmen her, så håber jeg, at vi evt. kan bruge den sammen med albummet, når og hvis det skal sendes rundt til nogle labels. Det album bliver for godt til bare at "selvudgive". De rigtige pladeselskaber bør have buddet - med et godt oplæg med album, film osv. Det ville i hvert fald være optimalt. Vi får se!

Mange hilsner

Lars

Making A Movie # 6

11/10/2011

Sidder her i et gammelt *warehouse* - en slags lagerbygning eller fabrik - i Greenpoint, Brooklyn, med en dåse *root beer*. Det er første gang, at jeg smager den slags og oplevelsen kan vel siges at lande et sted imellem et Jenka-tyggegummi og et duftlys. En flydende og kraftigt parfumeret pseudo-kulinarisk lussing, der burde holdes til et minimum. Så var *cream soda'en* forleden faktisk bedre.

Bye-bye, Manhattan!

Vi har nu forladt vores 'tårnhøje helvede' i Financial District på Manhattan. Torsten og Fatima er taget hjem til Danmark, og

Esther og jeg befinder os nu i førnævnte gamle bygning i Greenpoint. Byen New York er her så forskellig fra Manhattan, at man kunne forestille sig, at det var et andet land. Faktisk er det også den polske del af New York, så man kan godt føle sig som et andet sted end det USA, man tror, man kender fra tv. Endnu tydeligere er den fornemmelse selvfølgelig, når man går igennem China Town. Så giver det pludselig mening, når man hører folk sige, at New York "har det hele". Ja, det meste af verden er tilsyneladende repræsenteret her i større eller mindre grad.

Anyways, skiftet til Brooklyn er til at mærke. Byens puls er en anden her. Ikke det evige aircondition-brum, men i stedet mere *small town* byliv med bygninger i max. 3-4 etager. Selvfølgelig stadig med en del mennesker, men slet ikke i samme omfang som på Manhattan. Vi tog dog til Manhattan i dag. Skulle hente togbilletter til Montreal på Penn Station og som de gæve og modige rejsende vi er, så stred vi nordpå på Manhattan og ramte

42nd Street, hvor bilos, varme (vejret her er super), menneskemængde, lysskilte og trafik gik op i den højere enhed, som det myldrende galmandsværk New York også er. Vi måtte gå under jorden og 'flygte' derfra med subway og nåede aldrig op til Times Square (hvilket vi egentligt heller ikke havde ambitioner om) og missede så det ragnarok, der sikkert ventede der. Oh, hvor brave vi er!

Jeg rendte efterfølgende ind i en irriterende hovedpine, som to Panodiler ikke gad at gøre has på. Jeg giver storby-buzzen og dens manglende mætning med ilt skylden. :-)

Interviews til filmen

Nå, men disse indslag i min blog hedder jo faktisk "Making A Movie". Efter vi er ankommet i USA har de dog været lige så meget rejseblog. Kunne heller ikke finde ud af hvad de indslag skulle hedde og det hele smelter jo trods alt sammen alligevel. Men hvis jeg lige skal skrive lidt om filmeriet, så fulgte jeg Esther og Torsten på den sidste optagedag. Der var ikke så meget mere, de skulle fikse, mens de var i New York.

I dag søndag nåede jeg lige netop at interviewe Kramer i ti minutter inden han skulle nå sit fly hjem. Jeg skulle have et eller andet med ham til filmen, hvor han sagde noget - udover de sekvenser, jeg har filmet med ham på. Jeg fik også nogle gode *soundbites* fra ham. Så nu

kan jeg slappe lidt mere af. Var begyndt at blive lidt nervøs for om jeg overhovedet fik noget interview med ham med hjem og ikke kun de filmsekvenser, hvor han agerer med Esther og Torsten. Jeg syntes, at der ville mangle noget, hvis jeg ikke også havde noget "voice over" med ham. Nu skal jeg have interviewet Esther. Det kan være, at vi snupper det, mens vi er i Montreal, hvor vi givetvis skal og kan slappe mere af end her. Torsten må jeg snakke med, når vi kommer hjem til Danmark.

Kontaktbesvær

Det er ikke let at komme i kontakt med folk her i byen via mobiltelefon. De virker ikke altid eller også er sms'er meget forsinkede. Derudover har *wi-fi* aflivet internetcaféerne, så hvis man skal give råd til rejsende fra Danmark, der kommer herover, så: Husk at tage iPhone med og tjek e-mails den vej løbende. Der er dog ingen af os, der har iPhone, så ja, vi har haft lidt udfordringer. Vi slæber nemlig ikke Macbook med rundt hele tiden. Det kunne være, at man skulle undersøge om man kan have iPhone uden telefonabonnement og så kun bruge den til *wi-fi*. Sikkert ikke.

Den nye hybel

Nå, men i korte pip kan jeg da lige sige, at turen i går gik forbi Bedford Avenue (og bl.a. Academy Records og Earwax Records). Og i dag nåede vi på Manhattan-turen også lige at gå forbi Chelsea Hotel og fik et pift rockmytologi ind fra højre. :-)

Udsigten fra taget af vores ny hybel i Greenpoint fanger lige hele Manhattan fra siden. Helt perfekt. Rart at opleve Manhattan på afstand - og fra et sted, der er mere *mellow*. Det er noget mindre luksuriøst end før, men det er faktisk rart. Vi bor dog i en køjeseng under loftet (med en rutsjebane op til og ned fra) i fællesrummet i et lille bofællesskab. Flinke folk og det er ganske billigt. God måde at møde nogle af de "indfødte" på. Men ellers må man sige, at de i forvejen - i New York - er meget imødekommende. Både i subway, på barer og på gaden. Det er jo ikke lige noget, man oplever så meget i Danmark.

Det er lidt løse skriverier det her. Ville ønske at jeg havde til til at sætte mig ned og skrive lidt mere struktureret. Men det må vente til en anden gang. Jeg skulle i øvrigt også gerne lige have lavet en video mere herovre fra. Måske i morgen.

L

Making A Movie # 7

13/10/2011

Jeg skriver dette fra et af de kun fire værelser på Pensione De Popolo i Montreal. Det er en del af Casa Del Popolo, der tæller to spillesteder (så vidt jeg kan forstå), en café og så den lille håndfuld værelser ovenpå. Jeg kan se på deres koncertkalender, at allerede i denne måned har bl.a. Scout Niblett, Danielson og Casiotone For The Painfully Alone

spillet. Dem kender jeg da. Der er ikke rigtigt noget, jeg kender, mens vi er her. Dog synes Half Baked at ringe en klokke. På værelset her er der indrammede koncertplakater med Scorch Trio, Sun City Girls og Sonore (Brötzmann og Gustafsson), som jeg ser som en indikation af, at dette vist må være det helt rigtige sted at finde sig.

Hvor er al skraldet?

Udefra er Casa Del Popolo ret "rustik" og adskiller sig en del fra det Montreal, vi lige efter ankomsten på togstationen kørte igennem med taxi (med radiokanalen Planet Jazz med Billie Holiday, der gav os et rart og *mellow ride* til vores destination). Byen er - i hvert fald i midten, hvor vi kørte igennem - mondænt moderne og fremfor alt ren, hvilket man lægger mærke til med det samme, når man kommer fra New York, hvor skraldet flyder over det meste.

Ingen Photoshop

Selve togturen herop var fantastisk smuk. Jeg havde set en del billeder på nettet af *upstate* New York i efteråret inden vi tog hjemmefra. Og man må tilgives for at tænke "Okay, de billeder har vist fået en tur i Photoshop". Det har de måske også, men så kun for at ramme virkeligheden bedre. For de grønne, brune, røde og gule skove, der er næsten hele vejen langs søer og kanaler til Montreal, er vit-

terligt så farverige! 10 timers pangfarver, værsgo!

Okay, vi holdt stille i over en time ved grænsen, fordi tolderne skulle interviewe næsten hver eneste passager om deres ærinde i Canada. *Både* de amerikanske og de canadiske toldere. Og undervejs var der en del steder, vi holdt stille. Men det måtte der være taget højde for i køreplanen, for vi var ikke forsinkede, da vi ankom. Anyways, togturen kan virkelig anbefales. Den minder mig lidt om dengang for mange år siden, at jeg tog toget fra Glasgow til Fort William i Skotland. Op langs Loch Lomond osv. Pokkers flot. Men som altid med USA, fristes man til at sige, så er tingene herovre lidt mere massive og omfattende. Jeg filmede naturligvis en del undervejs. Der må være nogle landskaber, der majestætisk kan glide forbi til noget 'voice over' eller lignende. :-)

En video mere

På vores første dag i Montreal skal vi så lige finde ud af, hvor i byen vi egentligt er og hvad vi skal se. Jeg har en relativt kort liste over steder, så programmet står nok mest på afslapning uden de store planer. Indtil vi kommer tilbage til New York, hvor vi lige skal nå det sidste. :-)

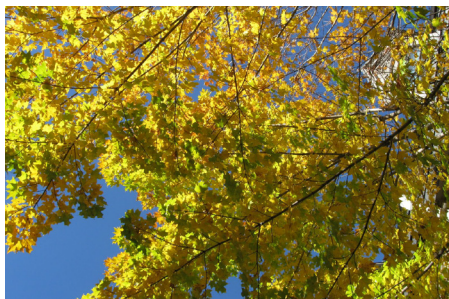
På vejen herop i toget fik jeg i øvrigt redigeret en videoblog mere. Jeg er ikke helt tilfreds med iMovie, som ikke virker syndeligt fleksibelt m.h.t. at crossfade lyd og lægge video i flere lag (og derved have lyden fra en video kørende, mens man viser en anden). Så det bliver som det bliver. Redigeret med en boldsaks. Som sagt, her er seneste indslag, hvor man bl.a. kan få et smuglyt til nogle af de nye numre...

Making A Movie # 8

13/10/2011

Sidder på værelset på Pensione Del Pololo og har en større del tøj til tørre ved radiatoren. Udenfor rusker vinden i træerne og det står ned i stænger. Skidt vejr. Kan dog ikke rigtigt klage. Vi har været heldige undervejs. Vi ankom til New York i solskin og havde små to dage med lidt gråt vejr, men ellers har det været helt sommeragtigt omkring de 20 grader med fin sol. Vi nåede dog lige en vild gang regn og torden i New York aftenen før vi skulle fra byen. Hvilket var flot. Lyn over Manhattan. Set fra Brooklyn *fadede* Manhattans skyline ud indtil den var helt væk i natten. Og så ramte den tunge regn Greenpoint. En halv time senere var skylinen atter synlig og om morgenen var vejret okay igen. Da vi ankom til Montreal var vejret stadig så fantastisk, som det havde været på vej herop, men 10 timer længere nordpå var vi ca. 5-7 grader længere nede på barometeret. Vi kunne se vores ånde om morgenen.

Renhed og sprog

Nå, nok om vejret. Vi skulle nu få to dage med regn her. Derefter skulle solen komme tilbage, så vi kan gå en tur op på Mont Royal - "bjerget" der ligger midt i Montreal.

Jeg skrev tidligere i bloggen her om hvor ren Montreal ser ud. Især i forhold til New York.

Det virker lidt som at gå rundt i en vel-friseret park at befinde sig i Montreal. Selv højhusene (jeg vil ikke kalde dem skyskrabere) er nydeligt rene. Vi befandt os også i en større offentlig bygning forleden og der kunne man gå hen til en lille automat og *squirte* lidt *hand sanitizer* ud ganske gratis. Smart.

Sproget kan dog være en barriere her. Den franske del af Canada virker som om den bevidst har valgt at afvise det engelske sprog. Selv ca. 20-årige ekspedienter i forretninger kan stort set ikke tale engelsk. *But I guess that's a French thing?* Det kender vi vel egentligt også lidt fra Europa? Men vi klarer os uden store problemer.

Én forskel, der er let at mærke her, er hvordan amerikanerne altid falder i snak med én - i subway'en, på baren eller på gaden. Montreal er ikke sådan - og derved også meget europæisk. New York'erne er i hvert fald meget snakkesalige og imødekomende. De gør næsten en dyd ud af det. Det bunder nok også i, at de er stolte af deres by og samtidig har noget at have det i.

En kulturel tidsrejse

Montreal har mange flotte, gamle bygninger, men man får også nogle nyere kulturelle flashbacks. Man opdager hvor mange bands, der egentligt kommer fra Canada. Ja, der er jo Alanis Morissette, Bryan Adams og Celine Dion. Men så er der dem, vi har glemt. *The one hit wonders*, som stadig huserer i Canada. Crash Test Dummies (dem med "Mmm Mmm Mmm Mmm") eksisterer sgu' stadig og skal faktisk snart spille her. Barenaked Ladies er heller ikke afgået ved døden. Og dem, jeg helt havde glemt, laver åbentbart stadig musik: Bran Van 3000. Kan I huske dem? Det var dem med "**Drinking in L.A.**". Ha! :-)

Musik her og hjemme

Anyways, lidt livemusik er det da blevet til her. Eftersom vi bor på Del Popolo får vi gratis adgang til alle koncerter på stedet, mens vi er her. Bonus! :-)

Der er koncert hver aften både her i huset og et stykke væk i La Sala Rossa, som Popolo også står for. I forgårs så jeg Bruce Peninsula, Charlotte Cornfield og Bent By Elephants. I går så jeg Coco & Co og Gianna Lauren (men missede My Lovely Son). Anede ikke hvem de var, men nogle af dem var ganske gode.

Fremfor alt var det fedt at opleve nogle små bands, der synger på engelsk og samtidig har det som modersmål. Man kan ikke lade være med at tænke på alle de danske bands, der forsøger sig på engelsk og sammenlignet med disse kunstnere ikke når dem til knæhaserne. I øvrigt ikke blot i sproglig formåen, men også evnen til at stå på en scene og være i kontakt med deres publikum. 90% af danske bands evner det simpelthen ikke, når man skal lave den direkte sammenligning. De er stive, kunstige og alt, *alt* for selvbevidste. Drop det dog. Giv efter for musikken.

Mens vi har været herovre tjekkede vi

lige Politikens web, mener jeg det var, hvor der var et interview med Saybia-forsanger Søren Huus, der har lavet en soloplade på dansk - simpelthen fordi han på engelsk ikke kunne udtrykke det han ville om sin kæreste, der døde i et trafikuheld. *Go figure, folks...* Den danske "rockmastodont" Kashmir har f.eks. på gud ved hvilket år endnu ikke evnet at lægge sine grammatiske fejl og småpinlige engelskdansk bag sig.

Spas og shopping

Det kan blive en længere snak om dansk musik, som jeg lader ligge her. Af andre sjove ting, så har vi fundet Montreals pendant til Århus' kultbiograf Slagtehal 3. Her hedder den Blue Sunshine (opkaldt efter filmen af samme navn). Vi var deroppe i går og så en BBC-dokumentar om John Peel (fordi i går var årsdagen for John Peels sidste radioprogram). Sjovt nok sad århusianerne samme aften derhjemme og hyggede sig med canadiske film i kælderen i Mejlgade, hvor temaet var "canuxplotation". :-). Der er også en filmfestival i Montreal lige nu, så vi tjekker måske et par film ud. Der er bl.a. en om David Lynch og hans "transcendentale meditation". Der er faktisk en del fede musikbutikker i Montreal. Flere end jeg er stødt på New York, synes jeg. Og flere af dem har en del fede sager, jeg har ledt efter. Jeg tror, at jeg snart må lave min egen lille

pladebutik-guide om de steder, jeg efterhånden har besøgt i forskellige byer. Jeg plejer som regel at tage billeder af dem. Vi cyklede også en tur ud til den botaniske have, hvor de havde både en kinesisk og japansk afdeling foruden et "insektarium". Hyggelig dag. Senere må jeg i øvrigt lige huske at fortælle om det latterligt smarte cykelsystem, de har her i byen. En fantastisk idé, der virker perfekt.

Lidt film til sidst

Hov, bloggen her handler jo egentligt stadig om at lave en dokumentarfilm om Esthers pladeprojekt. De sidste par dage har jeg ladet det store kamera være hjemme. Rart. Min skulder var ved at blive skæv, he-he. Men når vejret bliver bedre skal jeg have filmet lidt mere. Og mens regnen buldrer rundt udenfor og vi er "fanget" på vores værelse, så burde jeg nok se at få interviewet Esther, så vi har noget "voice over" med hende til filmen.

L

Making A Movie # 9

19/10/2011

Her er endnu rejse-inficeret del af jeg-laver-en-film-bloggen. Vi er på vores sidste aften i Montreal. Den rundes af med en koncert med Mark Lanegan & Isobel Campbell, hvor vi er havnet på gæstelisten, fordi bandet bl.a. består af et par flinke århusianere.

Vi har gået meget på denne ferie. Jeg travede en del i New York og sammen har vi været vidt omkring på samme måde i Montreal. I går var nok den hårdeste dag, fordi vi tog turen op til toppen af det lille "bjerg" Mont Royal midt i byen. Snoede stier igennem den flotte, gule efterårsskov hele vejen op. Vi kan mærke det i benene i dag.

Kulinarisk stafetløb

Vi har egentligt ikke drønet meget rundt til turistattraktioner, men bare nydt at være i en by med en relativt rolig puls og frisk luft. Hvis man skulle sige noget kort om Montreal, så er byen et godt sted for folk, der kan lide god mad, flot natur, musik og film. Maden er god her - og billig i sammenligning med Danmark. Men det gælder vel næsten snart resten af kloden? Ligger fædrelandet ikke nummer ét som det dyreste land nu? Danmark må snart være kendt som nationen, der finder sig i hvad som helst. Nå... Alle æder bagels her. Det har aldrig været min favoritspise, men her kan de finde ud af at lave dem. Godt. Og på flere forskellige måder. På St. Viateur Café på Avenue du Mont Royal kan man spise dem med diverse fyld på. De mere klassiske bagel-butikker sælger dem uden fyld.

Vegetar- og veganerrestauranten Aux Vivres på Boul. St. Laurent - gaden hvor vi bor - har vi været på to gange. De har som mission at vise hvor lækker mad

kan være uden kød og det gør de mere end overbevisende. Her fik jeg i øvrigt smagt 'temphe' for første gang, hvilket jeg synes virkede noget mere spændende end tofu.

I samme gade ligger også restauranten Robin des Bois. Vi var på vej ind på den i går og faldt i snak med en kvinde, der var på vej ud derfra. Det var en af stedets grundlæggere, der fortalte os lidt om stedet. Kokkene er professionelle, mens resten af de ansatte er frivillige. Overskuddet fra stedet går nemlig til seks velgørende formål. Bl.a. herberg for unge hjemløse. Stedet var pænt indrettet, maden lækker og prisen ikke engang fantastisk høj. Og ja, restaurantens navn er jo taget fra en ret kendt person. Aktuelt portrætteret af Russell Crowe i en Ridley Scott-film. Og som hende vi mødte sagde: "We take from the rich and...". Så behøver jeg vist ikke sige mere? :-)

Et ekstra lille kuriøst indslag er, at hvis man er i humør til det, kan man betale 5 dollars, stille sig ind i et rum tæt ved indgangen og kaste en tallerken ind i væggen. Alt for den gode sag?

Musiknørdens paradis

Før vi kom til byen var der den årlige Pop Montreal musikfestival rundt om i byen. Jeg kan slet ikke begynde at remse op, hvor mange fede navne, der var der. Hvis jeg havde været i byen på det tidspunkt, ville jeg have styrtet rundt for at få det

hele med. Mens vi er her, så er det lidt småt med de navne, jeg kender. Men det er fint nok. Jeg fik hørt noget fint og for mig ukendt musik. To aftenener på Casa Del Popolo og så en mere eksperimenterende aften på Le Cagibi, hvor der var en showcase for et lille lokalt kassettebåndspladeselskab kaldet Hobo Cult Records. Dronede ambiantsager, country-guitar-noise og *get this...* japansk drone-rockabilly. I didn't see that one coming. :-)

Men det er ikke kun livemusikken, der byder sig til her. Montreal har relativt mange pladebutikker. En hel del af dem har vinyl. Jeg har ikke nået at se alle de butikker, jeg ville, men ramte et par rigtigt gode, hvor der virkelig var nogle spændende ting at finde. Her må jeg især fremhæve Phonopolis på Avenue du Parc og 33 Tours på Avenue du Mont Royal. Jeg tror, at jeg laver min egen lille guide til alverdens pladebutikker på et tidspunkt. Nu får vi se. Jeg må sige, at jeg ikke er stødt på pladebutikker i samme omfang og kvalitet i New York. Og i øvrigt skulle Montreals butikker være noget billigere.

Montreal har i øvrigt også nogle helt gennemførte retrobutikker med alskens sjove sager. Sågar med ekspedient i polkadot og hornbriller.

Også film, naturligvis

Der lader til at være en konstant strøm af filmfestivaler i Montreal. Vi ramte også en af dem og nåede én film: "David Wants To Fly". Den handler om den 'transcendentale meditation', som filminstruktøren David Lynch benytter sig af og er stor fortaler for. Eller måske nærmere afslører, at der faktisk er noget ret så råddent bag det foretagende. Jeg er ikke i tvivl om at David Lynch har lavet mange gode film, men i filmen her ser vi en helt anden side af ham, som skuffer mig en del.

Jeg har tidligere nævnt, at de i Montreal

har en pendant til Århus' kultbiograf Slagtehal 3 kaldet Blue Sunshine. Vi så en John Peel-dokumentar der og vendte tilbage senere til en aften med seks kortfilm af Jamie Travis, der selv var til stede og svarede på spørgsmål efterfølgende. Seks helt fantastiske film, hvor en af dem har været vist i Danmark engang, så vidt vi kunne forstå. De kan anbefales. Morsomme, surrealistiske og visuelt exceptionelle. De hedder "**The Saddest Boy In The World**", "**Why the Anderson Children Didn't Come to Dinner**", "**The Armoire**" og "**The Patterns Trilogy**".

Filmkøb- og udlejning strækker sig her til lands også længere end bare Blockbuster. Bevares, den kedelige kædeforretning er der flere steder, men til gengæld er der også steder som butikken Boite Noire på Avenue du Mont Royal, der er rigtig stor og har et mundvandsfremkaldende filmudvalg (ergo: ikke mainstream). Naturligvis NTSC-dvd'er i Region 1, så det er mindre fedt. Men er der dog veje udenom, hvis man virkelig vil.

I øvrigt: Til dem, der kan fransk og er meget teaterinteresserede, så lader det til, at man bør tage en tur til Montreal.

Ultrasmart automatik

Montreal har et par gode eksempler på smart automatik. Bl.a. Bixi-bicyklerne. De står låst i stativer, der er spredt over hele byen. Man putter sit kreditkort (eller abonnementskort) i en automat og betaler 5 dollars for et døgn brug og trækker så en cykel ud (et årsabonnement koster vist under 100 dollars). Så kører man hen, hvor man skal, og chancen er stor for, at der er et andet stativ lige i nærheden. Man har 30 minutter til at komme frem til næste stativ. Ellers koster det 1,50 dollars for en ekstra halv time. Og mere for de efterfølgende timer. Afleverer du ikke din cykel igen inden for 24 timer, så bliver der trukket 250 dollars på dit kreditkort.

Cyklerne har tykke dæk, megacomfy sadler og tre gear. De er i god stand, for finder du en cykel, der er i stykker, så trykker du på en knap på stativet, der giver besked om at den er gal og så kommer der én og fikser den. Det er sgu' da smart. :-). Det er svært at stjæle cyklerne og det kan ikke betale sig - og de er altid i god stand. Og billige at bruge (det er jo under 30 kroner for et helt døgn bare for os turister, der ikke tegner abonnement). Hatten af for Montreal.

En anden mindre ting, der også er automatisk, er **Distroboto**. Lokale kunstnere har på diverse caféer installeret nogle af de gamle cigaretautomater. I stedet for smøger kan man nu trække kunst i automaten. Små 2-tommer-cd'er, minitegneserier, kortfilm og andre små sjove ting. Det koster 2 dollars, hvor 1.75 af dem går til kunstneren. I like. :-). Apropos lokal "kunst", så mødtes jeg i dag med Scott Da Ros, der er manden bag det lokale progressive rap-label **Endemik Music**, der bl.a. har udgivet albums med Bleubird. Jeg har indtil videre kun mailet med ham, så det var sjovt at møde ham *face to face* og snakke lidt.

Og så er der jo en doku

Dokumentarfilmen jeg har gang i, har fået lidt mere materiale i form af flotte naturbilleder fra turen op ad Mont Royal. Jeg ved faktisk ikke om de skal bruges. Er faktisk i gang med bånd nummer 18 (af 40 minutter hver), så jeg kommer da hjem med en del materiale. Jeg vil også mene, at jeg har fået en del gode ting i kassen. Der burde være nok til de indtil videre planlagte 27 minutter, som filmen helst maksimum bør vare.

Jeg har også fået lavet interview med Esther. Jeg skal nok have lavet lidt mere. Men det er rart, at få en stor del af det i kassen. For det skal gøres, mens vi er på farten, og ikke hjemme i Århus. Så ville interviewene bliver noget helt andet, som jeg er overbevist om ikke ville få den samme kant. Eller tja, jeg tror i hvert fald, at resultatet bliver bedre, når vi gør det, mens vi er her og stadig har det hele tæt på.

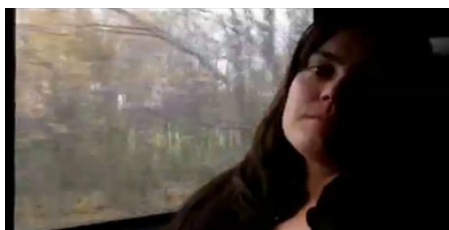
Vi skal også lige have lavet en sidste videoblog. Vi regner med at lave den i toget tilbage til New York i morgen - og så have nogle billeder med fra Montreal.

L

Making A Movie # 10

28/10/2011

På vej hjem i toget fra Montreal til New York fik jeg redigeret en sidste videoblog. Den havde jeg ikke lige fået lagt her på Støj På Overfladen endnu. Værsgo!

Making A Movie # 11

01/11/2011

Lige en sidste blog om USA/Canada-turen for at få samlet op efter hjemkomsten...

Der sælges meget turistbras på gaderne i New York. T-shirts og kasketter med "I (hjerter) NY" er en klassiker, men andet tingeltangel er der også rigeligt af. Intet af det er naturligvis godkendt af copyright-myndighederne. To t-shirts med Steen fra "Steen & Stoffer" (Calvin & Hobbes) går igen flere steder. På dem står den lille knægt og ser godt muggen ud. Teksten på den ene lyder "Every day I am forced to add another name to the list of people who piss me off" og på den anden blot "New York Attitude". Ja, den har man jo hørt om. Eller set på film. Attituden. Men virkeligheden viste sig at være den dimentralt modsatte.

The Real New York Attitude

Jeg har tidligere i bloggen nævnt, at New Yorkerne var meget imødekommende og stolte af deres by. Da vi kom tilbage igen til New York efter Montreal oplevede vi det igen. Vi står på et gadehjørne i Soho med vores kort over byen og hurtigt bliver vi hjælpsomt spurgt om, hvor vi skal hen. En anden gang i undergrundsbanen snakker vi dansk med hinanden, hvilket får en puertoricansk mand til at spørge om vi er tyskere. Nej. Vi forklarer. Han kender godt Copenhagen. Han spørger til om hvad vi synes om New York og foreslår nogle ting, vi burde se.

Bl.a. nogle musicals. Vi har dog ikke lige lyst til at følge hans råd om at gå ind og se "The Lion King", men det er tanken, der tæller. :-)

På en café/bar en eftermiddag i nærheden af, hvor Esther optog sin kommende plade, oplevede vi også hvordan "de indfødte" meget naturligvis falder i snak med folk. Måske meget naturligt sådan en sted. Men alligevel. Det var slet ikke efter tilbageholdende dansk/europæisk standard. Generelt mødte vi mange åbne mennesker i New York. Er man ude og spise er betjeningen som regel meget venlig og helt i top. Det må naturligvis have at gøre med, at drikkepenge er en betydelig del af lønnen. Men om man som dansker synes om hele drikkepenge-idéen eller ej, så giver det bare en bedre oplevelse. Og ja, om det er pengene, der gør det eller ej, så kommer man bare tættere på hinanden også selv om det måske er *professional kindness*.

At komme hinanden ved er nok også uundgåeligt, når så sindssygt mange mennesker klemmes sammen på så lidt plads. Derfor giver det i øvrigt endnu mere mening at være flinke ved hinanden for at undgå for mange gnidninger. Ellers ville den potentielle krudttønde, som New York er, nok være eksploderet for længst.

En by som New York vil nok kunne give enhver et massivt rygstød. For selv om den har nok så mange skyggesider (og verdens måske absolut mest arrogante borgmester - Bloomberg), så har byen meget at være stolt af. Og den *har* noget at have det i.

"The New York Attitude" holdt i øvrigt helt til Hamburg, der var vores endestation med fly. Bilen ville ikke starte, da vi kom frem (og vi ville bare hjem efter en lang, hård tur). Vi fik hjælp til at løbe den i gang, men det fik dog ikke gang i den. Og da det tyske Falck - ADAC - ankom og

satte startkablerne til og fik gang i den, så ventede jeg en kæmperegning. Men han sagde bare, "Aj, det er okay." Surprise! En potentielt dårlig dag blev vendt helt om. Karma optur!

Den sidste bid Montreal

Men lige et par skridt tilbage. I Montreal skulle vi som tidligere skrevet til koncert med Mark Lanegan og Isobel Campbell. Jeg ved ikke rigtigt, hvad jeg skal mene om sidstnævnte. Et fire mands liveband vil selv, når det spiller stille, komme til at overdøve hendes hviskende stemme. Den virkede kun godt på få numre. Mark Lanegan havde noget mere power. Man kan så diskutere om han, selv om han er intens, når ret langt ud over scenekanten. Men der var i hvert fald en håndfuld numre, hvor jeg synes, at musikken sprang så langt frem, som den burde. Måske på grund af melodier, men måske mere på grund af backingbandet. Aftenens store positive overraskelse var dog opvarmningen **Willy Mason**. En mand og en guitar. Og så ellers helt klassisk, men meget kompetent singer/songwriter-stil. Efterfølgende research har vist, at han rent faktisk er et navn i England på et stort label (Virgin) og med moderate hitlisteplaceringer.

Central Park

Efter vi havde været i Montreal havde vi et par dage mere i New York. Vi nåede til Central Park, hvor vi havde lejet cykler hjemmefra til halv pris via **Groupon**. En artikel i Politiken, før vi tog hjemmefra,

frarådede forskellige turisting i New York. En af dem var hestevogn i Central Park, fordi de kun kører rundt på de store veje i parken. Men vi fandt ud af, at kører man på cykel, så må man også kun køre på de store veje. Ikke de små hyggelige, der snor sig igennem parken og hvor der er mere at se på. Så må man stå af og trække. Mit hurtige bud er, man nok skal sætte i hvert fald 3-4 timer af, hvis man vil gå hele parken rundt. Så er det noget lettere med cykel. Men hvis man ikke behøver at komme hele vejen rundt, så får man nok set den bedre ved bare at gå rundt i den nedre del af parken. Med et sæt "grouppons" mere spise vi bagefter et lækkert måltid "kapas" (Gæt engang. Ja, det er koreansk tapas, he-he) på **Chom-Chom**.

Folkets kunst

Vi havde også besluttet os for at skulle se **The American Folk Art Museum**. Kunst af den "almene amerikaner". Først fandt vi en lille filial, hvor der bl.a. var billeder lavet af en **Vestie Davis**. Ganske "naivistisk", men netop derfor ganske fede ting imellem. Hovedafdelingen ligger lige ved siden af MoMa (The Museum Of Modern Art) og det var tydeligt - ud fra køen udenfor sidstnævnte - at de nød en meget forskellig bevågenhed. MoMa har jo de store navne. Folkekunstmuseet havde en masse forskellige bud på hvordan kreativiteten har fundet vej ind

i den amerikanske dagligdag. Bl.a. quilts, "hjemmefusket" **outsider art** og dekorative figurer af forskellig art. Vestie Davis' havde bl.a. malet motiver fra Coney Island. Der havde vi også været forbi inden, hvor jeg havde filmet nogle af de samme motiver. Måske kan jeg lave nogle sjove overgange i filmen mellem kunst og virkelighed.

Den gode historie

Inden vi tog fra Danmark havde jeg købt billetter til et arrangement af **The Moth**. Det er en 14 år gammel non-profit organisation i New York, der laver historiefortæller-aftener. New York tiltrækker jo i sig selv altid interessant talent til sig. Så selvfølgelig var det også spændende navne, der stod på scenen på det flotte, gamle New York Public Library, hvor denne aftenes fortællinger skulle foregå. Der var Pulitzer-nominerede journalister, en lesbisk jødisk komiker og et par "gestjelige" (hvoraf den ene var **Al Sharpton**, der også er kendt uden for USAs grænser). Det var dog journalisten og forfatteren **Andrew Solomon**, der gjorde størst indtryk denne aften med en historie om at finde frem til kunstnere i Afghanistan

efter Talibans styre var væltet.

I løbet af aftenen var der seks historiefortællere, der hver havde 10-12 minutter, samt en vært, der bandt det hele sammen.

Jeg vidste fra The Moths hjemmeside, at de har udgivet cd'er med mange af de bedste historier, så dem ville jeg gerne købe. Jeg måtte dog lave en aftale om at komme forbi deres kontor dagen efter for at få fat i dem. De vil blive for dyre at købe via nettet pga. USA og Europas evindelige bekrigen af hinanden med obksøne toldregler.

Efter arrangementet begyndte jeg at tænke en del over om min dokumentarfilm overhovedet har en historie. At det skal den da have. Men jeg kom frem til, at ja, der er en historie, men den følger ikke den klassiske spændingskurve. Jeg har i stedet en historie, der fungerer som en ramme eller et skelet. Inden for den/det skaber jeg en oplevelse, der bygger på billeder i samspil med Esther's musik og giver via aktørerne nogle ord, der giver plads til refleksion. Så ikke en lige-ud-af-lande-vejen film. Bevares, den bliver nok relativt kronologisk, men fortællestilen bliver ikke af den slags, man bruger rundt om lejrblålet som The Moth betjener sig af.

Så efter et øjebliks tvivl - ovenpå den meget overbevisende aften - så kom jeg tilbage på rette kurs igen.

Og yes, "filmskaber" her kan efterhånden sige farvel til den "rygskade", som kameratasken efterhånden har påført mig, he-he. Hårdt arbejde.

Dokumentarfilmen

Nu lover jeg, at de fremtidige blogs om filmen nok skal handle mere om selve filmen. Kameraet er nu afleveret og i den anden halvdel af november skal jeg til at overføre dv-bånd til harddisk. 14 timer i alt, lader det til. Men jeg husker allerede gode øjeblikke fra det, jeg filmede.

Måske skal jeg prøve først at bryde min hjerne med at huske netop dem. For de må jo være de bedste. Lidt ligesom at skrive en artikel for derefter at skrive den engang mere fra hukommelsen. Det bliver den bedre af, fordi man kun kan huske de gode ting.

Af andre kreative idéer fra turen har jeg overvejet om jeg måske skulle skrive et par artikler. En om The Moth, en om Montreal og en om Esthers pladeprojekt. Derudover har jeg en masse musik der skal lyttes til. Fandt en del LP'er og cd'er derovre (samt nogle bøger og tegneserier). Bl.a. nogle fra Kramers *wacky* gamle ting fra slut-80'erne og start-90'erne, noget Eugene Chadbourne og John Lurie (både The Lounge Lizards og soundtracks til Jim Jarmusch-film).

Men ja, følg med her, hvis I er nysgerrige efter hvordan en helt grøn "filmskaber" vil tumle sig vej frem til sin første kort-filmsdokumentar.

L

Making A Movie # 12

23/11/2011

Nu begynder denne del af Støj På Overfladen-bloggen at handle mere om selve filmen - og mindre om turen, vi var på. Processen med at overføre dv-bånd til computeren er endelig begyndt. Det foregår på Århus Filmværksted, hvor jeg kun kan gøre det, når jeg har tidligt fri eller kan afspadsere fra mit daglige fuldtidsarbejde.

Der er 22 bånd i alt. 60 minutters-bånd, der dog med filmværkstedets kamera kun kan indeholde 40 minutter, fordi kvaliteten er højere. Det er rundt regnet 14 timer. Og de kan kun overføres i "real time" - minut for minut. I skrivende stund er jeg nået lidt over halvvejs med at overføre.

Alt noteres ned

Undervejs sidder jeg og noterer alt ned hvad der sker på filmen (med tidskoder til). Det er naturligvis lidt af et arbejde, men det er nu ganske sjovt at se alle de gode øjeblikke igen og samtidig finde ud af om de er fanget fra en ordentlig vinkel, ikke er for mørkt filmet eller om de har ordentlig lyd. Noterne vil spare mig en masse tid senere, når jeg skal til at finde de klip, der virker. For selvfølgelig skal omkring 95% af det filmede ikke bruges i den færdige film, hvis den skal være ca. en halv time. Men nogle gange har jeg også bare ladet kameraet rulle for ikke at misse gode øjeblikke. Og andre gange har kameraet måtte stå på stativ i en situation under indspilningerne, der krævede fuldstændig stilhed. Så det blev sat til at filme, hvor jeg så gik væk og kom tilbage 5-10 minutter senere, når vi igen måtte give lyd fra os.

Den idiotiske kameramand

Undervejs er der også enkelte overraskelser, man ikke kunne huske fra da

jeg filmede. F.eks. de ca. 10-15 minutter, jeg fik optaget af det kulsorte indhold af sin kamerataske. Hvordan det var tændt der, ved jeg ikke. Men det var det. Det skal vel næsten også ske?

Eller da kameraets store pjuskede mikrofon fik rykket sig lidt ud af sin holder og jeg (efter hjemkomsten) begyndte at kunne se en lille dusk af den øverst i højre hjørne af billedet. Jeg tænkte nok, at det gaffatape, der blev viklet rundt om mikrofonen for at gøre den tykkere, da jeg fik kameraet, nok ikke ville holde den nok i spænd. Men det gik heldigvis ikke ud over så mange optagelser. Jeg begyndte ellers at få nervøse træknin-ger, da den poppede frem. Hvor mange optagelser ville være berørt af det? Men pyha da, ganske få.

Et andet tilfælde gav også anledning til lidt spænding. Kameraet er stillet på stativ, filmer lokalet og folk går ind ved siden af. Hvorfor står det og filmer? Der sker ikke noget. Den idiotiske kameramand (mig!) kommer ind i rummet og piller lidt ved kameraet. Opdager han mon at det står og filmer? Spændende, spændende. Nej! Han går igen ud af lokalet. Først næste gang bliver der slukket. Flot! Jeg tog mig selv i at sidde i klipperummet og sige til ham den bekendte, der kom ind i lokalet: "Det er tændt! Sluk det dog, din idiot!". :-)

Imponeret over billedkvalitet

Alt skal være HD nu om dage. Og ja, det kan være imponerende. Men tja, andre gange bare ligegyldigt. Jeg skal indrømme, at jeg var lidt forbeholden ved at gå tilbage til dv-bånd. Men selve kameraet er solid kvalitet. Der er en god chip til at modtage dataen (i modsætning til "feriekameraerne") og en god linse. Så jeg blev positivt overrasket over kvaliteten af billederne, da jeg så dem, der blev overført. Der er mere liv i dem end hvad jeg tidligere har set med DV og visse HD-optagelser. Det var dejligt at opleve. Derudover har jeg faktisk fanget en del gode øjeblikke mellem Esther, Torsten og Kramer under optagelserne. Lyden og billederne er også okay. Kun få steder kunne jeg ønske mig lidt mere lys, bedre lyd eller andet. Og måske kan det endda rettes i redigeringsfasen. Vi får se.

Gode øjeblikke

Faktisk troede jeg, at jeg havde nogle få, men gode øjeblikke, så de gode materiale ville passe fint med filmens længde. Men faktisk tror jeg alligevel, at jeg må til at "kill my darlings" - faktisk en hel del - undervejs. Der er flere gode øjeblikke end jeg kunne huske. Men selvfølgelig, nu til dags med dvd'er med "outtakes" osv., så kan man snige lidt mere med som supplement, hvis man vil det. The "gag reel", I ved.

Og tja, jeg har da også leget med idéen

om, at en del af optagelserne måske kan bruges til at lave en slags musikvideo til et af numrene. Der er jeg dog lidt mere på bar bund hvordan det evt. skal klippes sammen. For det er jo heller ikke lige filmet som musikvideo. Nå, vi må se på det, når vi når der til.

Jeg er pt. nået til der i materialet, hvor optagelserne er overstået og der er sagt farvel til Kramer. Nu venter den del af turen, der gik mere på at opleve New York og Montreal. Det meste derfra skal ikke bruges i filmen. Så jeg må finde få, men gode øjeblikke derfra til at supplere det, der er fra selve pladeprojektet. Samtidig skal jeg så også beslutte mig for om alt dette overhovedet passer ind i en film, der mest skal fokusere på pladeprojektet. Måske. Måske ikke. Det vil tiden vise. Det kan ske meget i klipperummet (det er vist en velkendt "floskel"?).

Opbakning til projektet

Århus Filmværksted har allerede ydet et god opbakning. Det lånte mig udstyret og har været utroligt flinke og hjælpsomme. En helt igennem positiv oplevelse indtil videre. Jeg håber, at jeg i projektets slutfase også kan få noget assistance med at finpudse filmen efter den første redigering. Så jeg ved hvordan jeg kan forbedre klipningen, bringe evt. manglende elementer ind og fjerne andre ditto og til sidst justere billedet farvemæssigt, så filmen får et nogenlunde homogent look. Udover støtten i form af udstyr søgte jeg penge fra to forskellige steder. Det ene sted fik jeg desværre ikke, men jeg fik faktisk fra det andet sted. Det er Dansk Journalistforbunds fond med penge fra "blankbåndsmidlerne", der har fundet projektet interessant nok til at støtte det økonomisk.

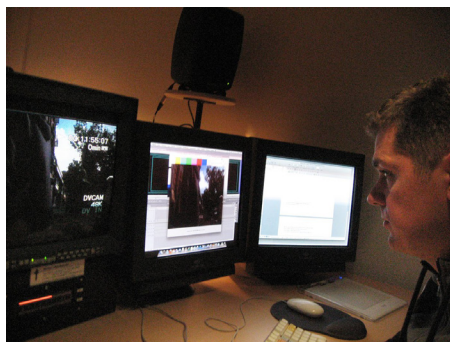
Helt konkret betyder det, at det ikke bliver så stor en økonomisk belastning som ventet, når jeg meget snart skal ud og erhverve mig en iMac, som jeg skal

redigere filmen (og fremtidige projekter) på. Det vil nemlig med mit nuværende fuldtidsarbejde være ret bøvlet at skulle sidde og redigere on/off på filmværkstedet. Jeg vil gerne i fritiden kunne gå direkte til projektet og arbejde på det derhjemme. Så støtten - der er givet til specifikke udgifter til selve turen og som jo er betalt - er meget velkommen. Kort sagt: Fantastisk dejligt!

Jeg skriver naturligvis mere, som projektet skrider frem. For ja, selv om jeg har en faglig ballast journalistisk, så er jeg som "filmskaber" jo stadig en novice. Men ikke desto mindre har jeg kastet mig over det og måske er der andre, der kan bruge noget af det, jeg skriver her til noget, hvis de går med samme tanker. Who knows?

Om ikke andet giver det mig selv en mulighed for at reflektere lidt over processen undervejs og måske blive lidt skarpere på nogle ting, når jeg får dem formuleret her.

Lars

Making A Movie # 13

02/12/2011

Det er lige over et år siden, at jeg har skrevet noget som helst om den dokumentarfilm, jeg har haft gang i. Jeg startede i sin tid med at skrive om: forberedelsen (del 1 og 2), mit **“mix-tape”**, rejsebeskrivelserne med nogle videoblogs undervejs (del 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10 og 11), om Jim Morrisons **spøgelse i jetstrømmen**, lidt **NYC-poesi** og da jeg gik i gang med **redigeringen** (del 12). Siden har projektet været noget on/off af mange forskellige årsager. Bl.a. hele to flytninger og andre store omvæltninger. Så tiden og lysten til at arbejde koncentreret med projektet i fritiden har været svingende. Men nu er der kommet noget momentum igen.

Siden sidst blog-indlæg om filmen er de nødvendige dv-bånd blevet overført til harddisken og jeg har da også anskaffet mig iMac'en, så jeg ikke skulle rende ned på Århus Filmværksted for at redigere. Det ville være lidt besværligt, da jeg har et fuldtidsjob, der intet har med dette projekt at gøre.

What the f...?!

Første gang jeg hentede råmaterialet ind på iMac'en og afspillede det fik jeg lidt et chok. Det er jo filmet på dv-bånd (med et godt kamera med en god linse). Det betyder dog, at billedbredden “kun” er

720 pixels. Jeg skal hilse og sige, at det ikke ser ud af meget på en iMac-skærm! Det er vel en tredjedel af skærmbredden. Jeg tænkte først “what the fuck?!” Men ah yes, sådan er det jo med de pixels. På en almindelig dvd vist på et tv vil det formentligt være helt fint (okay, selvfølgelig ikke på de der helvægs-hd-fladskærme). Og på web er det også okay.

På mit arbejde filmer vi med HD, så ja, DV er ikke lige så knivskarpt. Men det har nu også sin egen ganske fine æstetik (uden at det “går helt VHS”, hvilket forresten er blevet lidt ‘in’ igen, lader det til. Forudsigeligt nok, he-he). Og linsen i DV-kameraet er uden tvivl bedre end dem, der sidder i de fleste almindelige HD-kameraer, der ikke er til professionelt tv-brug.

Fejlinvesteringen

Jeg endte i øvrigt med at investere i Final Cut Express til iMac'en. Men hvor dum kan man være? 1500 skønne spildte kroner. Min pengepung tillod mig ikke at investere i den store Pro-udgave (ca. 7000 kroner) og jeg tænkte, at det måske også var godt ikke at starte ud med et alt for kompliceret program på en brugerflade, der var ny for mig. Dog var Express alligevel så meget anderledes end de programmer, jeg i forvejen kendte, at jeg nærmeste skulle starte fra scratch med softwaren (selv om de fleste videoprogrammer bruger samme princip). Og så

er jeg kommet i tvivl om programmet egentligt *kan* nok. Nogen har kaldt det "en udvidet iMovie", og det tegner jo ikke godt. I øvrigt lidt dyrt for kun det, vil jeg sige. Og nu har jeg hørt, at de har lavet en ny og bedre udgave, fordi de godt kunne se, at de havde lavet noget lort. Og det koster jo sikkert også en del at få opgraderet.

Konklusion: Fuck Apple og deres software. Jeg kører videre på iMac'en, men nu med et program, som jeg kender bedre til (oh yes, hvor det dog hjalp!). Så nu kan jeg arbejde mere intuitivt og skal ikke bruge tid og kræfter på at sætte mig ind i et nyt program. For tidshorisonten på projektet er blevet vigtigere. Absolut sidste deadline for aflevering af det færdige produkt (til dem, der bl.a. støttede projektet økonomisk) er 31. december 2011. Men det skal jeg nok nå. :-)

5 minutter ad gangen

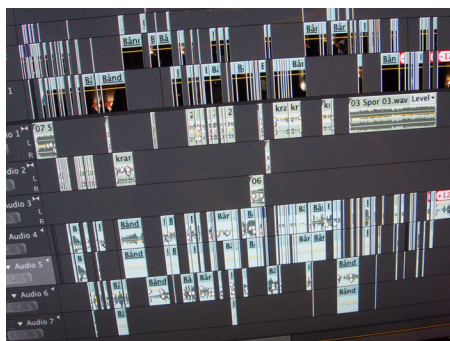
Den seneste uges tid har jeg endelig oplevet mærkbare fremskridt i redigeringen. Små etaper, hvor jeg pr. redigeringsdag havde sat mig for at få redigeret mindst 5 minutters færdig film og få hængt det op på den struktur, som er rammen om det hele. Det har jeg kunne overholde nogenlunde.

Jeg mener, at der er nogle faste tidsrammer for den slags films længde, hvis de skal passe ind i sendeflader på tv (*like that's gonna happen, ha-ha*), hvilket er

27 minutter, 35 minutter osv. Noget i den stil. Jeg tror, jeg lander på 27 minutter. Lige nu har jeg lidt over 17 minutter færdigt og regner med at kunne få en færdig version i løbet af de næste par dage. Derefter skal jeg have noget feedback og så retter jeg til.

Hvad er det for en film?

Intet går selvfølgelig 100 % som planlagt. Jeg fik ikke alt det i kassen derovre, som jeg havde regnet med, men fik dog stadig en god del af det, jeg *ville* have og selvfølgelig også fede uventede ting. Det *er* jo dokumentation af den uforudsigelige virkelighed. Men jeg vil sige, at min overordnede idé med filmen stadig er intakt. Nogle tanker har dog meldt sig: Hvis man sætter sig ned og forventer en "klassisk" formularisk musikdokumentar, så ved jeg ikke om man vil blive tilfredsstillet. Der er nogle elementer fra den genre i form af interviews, men de er kun lavet på lyd, fordi jeg ikke ville have snakkende hoveder i filmen. Ergo fungerer alle interviews som "voice over". Og en del af snakken går på processen omkring, hvordan man skaber den rette ramme til den kreative proces, det er at lave en plade. Men jeg håber ikke, at det bliver for nørdet. Det tror jeg dog ikke. Kramer fik i sit interview bragt det op på et overordnet, men flot formuleret plan, synes jeg. Ja, visse steder næsten poetisk.

Jo mere, jeg har kigget igennem den store mængde materiale, har jeg oplevet hvor heldig jeg - eller vi - har været at få lov til at se og mærke hvordan en producer som Kramer arbejder. Han var meget gavmild med sin viden. Så filmen har både fokus på musikken, men også på den del af den kreative proces, hvor sangene indspilles (de var jo skrevet hjemmefra).

Men egentligt er det nok også meget en stemningsfilm. Billeder fra "studiet" (lejligheden i TriBeCa) og fra New York bliver backdrop for de "musings", der opstod i interviewene. Musik og billeder får lov til at spille sammen. Men der er selvfølgelig også en slags naturligt narrativt forløb under det hele, idet at det jo er en pladeindspilning, der skrider frem over fem dage. Ja, kun fem dage, hvilket vil sige, at hovedpersonernes fokus har været i studiet og på at få musikken i kassen, og der ikke er så meget udenomshalløj. Filmen er sin egen lille lomme af stemning og smuk musik blandet med lidt visdomsord og opdagelses-øjeblikke, men skam også nogle sjove ting. Og der er måske også lidt et element af, at man kan lære noget af, at se denne film. Jeg finder den i hvert fald selv inspirerende. Og Kramer er en "karakter", og det mener jeg på den allermest positive måde. Gavmild, blændende dygtig og med hjertet på rette sted, for at bruge en kliché.

Så jeg tænkte: Kan jeg sige, at det er en "musikdokumentar"? Jeg vil hellere sige, at det er en "film om musik". Eller måske ligefrem "af musik".

De sidste udfordringer

Der er stadig et par udfordringer med filmen: 1: Kan jeg finde ud af at gå ind og køre effekter på den samlede film efter redigeringen, så f.eks. farvetonen bliver mere homogen? 2) Og så er der titlen! Jeg tænkte at tage en linie fra en sang.

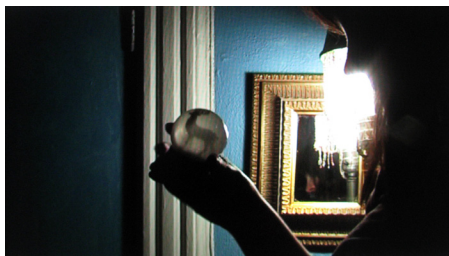
Gør det måske også. Men et af interviewene har også inspireret til en idé. Vi får se, hvad det ender med.

Jeg tager naturligvis imod den feedback, jeg får (minus den der eventuelt udelukkende har med forfængelighed at gøre, ha-ha). Men jeg skal huske at balancere den med min egen mavefornemmelse. For den her film er ikke et rendyrket "journalistisk produkt". Jeg har ville prøve at være lidt mere kreativ og "kunstnerisk", hvis vi skal svinge os højt op. Men bare rolig, det bliver langt fra det rene avantgarde. :-)

L

Making A Movie # 14

04/12/2011

Oh, bliss! I går lørdag kom jeg endelig i mål. Filmen bliver 30 minutter lang. Nu mangler jeg "kun" at få justeret det sidste. Der er nogle dækbilleder, der lige skal skiftes ud, lidt fintuning af klip og så justering af lyd, så den er stereo hele vejen.

Derefter skal jeg lige have fundet ud af om jeg kan justere billederne, så de forskellige lysforhold ikke skaber for store skift. At "look'et" bliver lidt mere homogen. Men der skal heller ikke *tweakes* for meget. Så bliver de mørke billeder nok også for grumsede, hvis de bliver lysnet.

Det hele skal så lægges på en dvd. Jeg håber, at iDVD kan det, det skal. Lave

hovedmenu, undermenu til bonusmateriale i form af de videoblogs, vi lavede og evt. et "gag reel" (der er nogle sjove outtakes, der ikke kom med) og ikke mindst undertekster på dansk og engelsk (nogle gange er der snak og musik på samme tid, så tekst vil være en god støtte).

Den første respons

Midt i filmen er der en sekvens, hvor jeg skruer ned for al real-lyden og udelukkende bruger et af numrene fra pladen. En slags "montage", der fungerer lidt som en musikvideo. Jeg plukkede så lige den del ud og sendte til Esther og Torsten, der prompte gav virkelig gode kommentarer tilbage. Dejligt. Vi har så lagt den lille "musikvideo" op på vores Facebook-sider, så kan den pt. faktisk ses af vores fælles venner der.

Det store puslespil

K.Y.D. *Kill Your Darlings*, som man siger. Og dem er der mange af, når man har en hel bunke bånd med timevis af materiale på. Der er mange, MANGE brikker. Det ER vitterligt ét stort puslespil. Og ja, der er virkelig fantastiske brikker, som bare ikke passer sammen med noget. Udfordringen med denne slags materiale, hvor musikere interagerer i et studie, hvor de enten spiller musik eller lytter det igennem, er netop, at når der er baggrundsmusik under dialogen, så kan det ikke bare klippes sammen. Selv indenfor

det samme nummer, men så sandelig også, når der spilles forskellige numre fra klip til klip. Så pludselig er der brikker, der rent dialogmæssigt ville passe godt sammen, men bare ikke kan fungere på grund af lyden.

Og så er der råmateriale, hvor jeg måske har fanget en situation lidt for sent.

Altså, der hvor det er rystet lige før eller efter, det der sker. Så pludselig har man kun et meget kort klip at arbejde med og så skal der findes dækbilleder, der passer til. Disse skal så klippes ind i et naturligt flow, der passer til situationen. Brikker, brikker, brikker. Mange!

Yes, K.Y.D. Men en del af disse har så sandelig også været "*kamikaze darlings*" på en "*suicide mission*". Ovennævnte eksempler fravalgte sig selv. Og der var gode dialoger imellem Esther, Kramer og Torsten, jeg heller ikke havde plads til. Men jeg har fået det vigtigste med, synes jeg. Dog ærgrer jeg mig lidt over ikke, at have fået filmet mere af Esther, da hun indspillede vokaler. Men jeg var ikke i studiet hele tiden, og jeg skulle heller ikke forstyrre selve optagelserne. Og det gik jo hurtigt med at indspille med Kramer ved roret. Men jeg fik filmet noget af vokalarbejdet og jeg tror også, at der er nok i filmen, når alt kommer til alt.

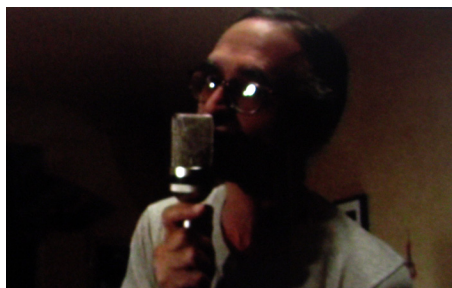
Nogle klip er på grund af ovenstående også blevet kortere end beregnet. Så jeg har visse steder forbrudt mig lidt mod de regler, jeg satte op for mig selv inden jeg tog afsted...

Reglerne set i bakspejlet

Hvordan var de fem regler nu, som jeg satte op? Og hvordan gik det egentligt med at overholde dem?

1) No talking heads (interviews kun lavet som audio)

Det har jeg overholdt. Bl.a. fordi jeg netop kun optog mine interviews med lyd. Og der er kun ét eller to steder, at

personerne i filmen henvender sig direkte til kameraet - hvilket var noget, jeg forsøgte at undgå.

2) Poetry is allowed (giv efter for de store armbevægelser, hvis de byder sig til)

At lave sådan en film er et kæmpestort arbejde. Ikke mindst organiseringen af materialet og selve redigeringen. Men egentligt har det materialemæssigt været en taknemmelig opgave. New York er jo en by, der er spækket med gode billeder. Lige meget hvor man vender kameraet hen, så får man næsten noget godt i kassen. Kombinér det med noget smuk musik og man opnår en ret stærk kombination, der fungerer godt på film. Esther, Torsten og Kramer fik sgu' lavet en fantastisk plade derovre. Så med den musik og de billeder, så bliver armbevægelserne store og jeg føler, at filmen faktisk rammer en intens nerve (især pga. musikken).

3) Love the image (find de gode billeder og lade dem stå et stykke tid)

Det er til dels lykkedes. Men i redigeringsfasen har jeg måske - til dels - taget mig selv i at blive lidt bange for at kede tilskueren. Og så er der jo de klip, der som sagt, bare ikke er lange nok (og gode nok). Men jeg er tilfreds med de gode billeder, som jeg har fået med og som får lov til at stå et stykke tid. Det er bl.a. et skud ud over et solbeskinnet Coney Island fra toget derud, hvor vi langsomt glider ind på stationen der. Men ja, når man sidder og redigerer på en stor

skærm kan man godt se, at det er filmet håndholdt. Nogle gange vipper det simpelthen for meget til at bruge til et langt skud. Selv om det faktisk er ganske små bevægelser.

4) Take your time - relax and experience (giv seeren til at reflektere)

Lidt i relation til det forrige punkt 3. Jeg skrev "mange film vil for meget på billedsiden". Måske vil jeg også selv det, nu jeg ser på, hvad jeg har klippet sammen. Men der er stadig nogle lange skud. Eller forskellige vinkler fra samme situation.

5) The picture does not have to be perfect if the moment is.

Right, min forfængelighed byder mig at klippe i tingene, hvis de er for rystede. Og da jeg slet ikke havde brugt denne slags kamera før, så justerede jeg også lysfølsomheden nogle gange. Det kan ses. Så der er gået lidt ting tabt på den konto.

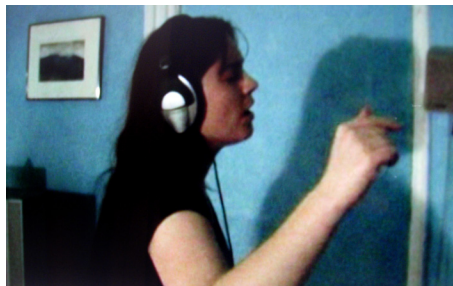
Men jeg *har* faktisk beholdt nogle skud, som jeg ellers ikke ville have taget med. Simpelthen fordi der bare var et "*moment*" eller scenen er essentiel i filmen. Bl.a. scenen hvor Esther og Torsten siger farvel til Kramer. Det fik jeg ikke filmet godt nok. Men det er kommet med alligevel. Det skaber vel også lidt variation i filmen? Der er noget stille, noget der er lidt rystet, noget der står længe på skærmen og noget, hvor der klippes hurtigt.

Nye regler opstod

Jeg kastede lige et par regler mere ind, da jeg sad og redigerede:

6) Resist the temptation to use "Postcard New York".

Jo, jeg filmede Frihedsgudinden, Brooklyn Bridge og diverse ikoner for New York. Men I får dem ikke at se i filmen. Ha! ;-) Selvfølgelig er "New York på gadeplan" et ikon i sig selv, og det har

jeg da masser af med. Men de helt store ting er ikke med. I ved, ligesom de film, der foregår i Paris, og som aaltid har Eiffeltårnet med.

7) Don't tell it - show it!

Ah yes, den gamle journalistisk læresætning. Bevares, der snakkes meget i de interviews, jeg har med i filmen. Men det slog mig, at jeg faktisk havde billeder til filmen, der bare med ét klip viste en side af filmens hovedperson, Esther, og at det godt kunne virke på den måde. At vise læsehesten i hende, når hun går og kigger på bøger på bogmarkedet. Eller ser på gamle nipsting eller stopper op og snakker med en gademusikant (*always the networker*, he-he, og sådan skal det jo være). Så jeg spurgte mig selv undervejs: Hvad kan jeg fortælle med billederne alene?

8) Gut feeling is okay

Som jeg skrev tidligere i denne blog, så vil jeg få feedback på filmen. Og den vil jeg forholde mig til. Men i sidste ende vil jeg gå efter min egen mavefølelse for hvad der virker. Det gør ikke noget, at det hele ikke skæres ud i pap, som en god faktuel journalist gerne gør det, men at der er dele, der er subtile. Ting man måske først opfanger, hvis man ser filmen en gang mere.

Min mavefølelse har også budt mig, at gå lidt imod min regel om, at jeg ikke selv skal være med i filmen. Der er jeg faktisk heller ikke, men det er mine

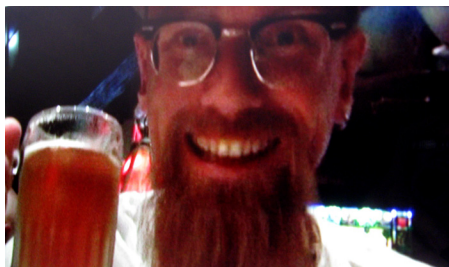
arme, ha-ha. Det skaber et sjovt lille og skævt øjeblik i filmen - hvor jeg fjerner tiden fra studiet og filmen. Jeg synes det var lidt "odd" og jeg kunne lide det. Så det blev i filmen.

Derudover har jeg ikke rensset filmen for små sjove referencer, når de opstod. En af mine *all time favourite* film er "The Big Lebowski" (i hvert fald top 5) og der er en reference til den med. Og til Patti Smith, Nick Drake og Wilco - som jeg er sikker på, at Esther og Torsten også vil bifalde, he-he. Derudover også til nogle af Esthers favoritbøger. Måske er der endda flere referencer.

Derudover kan man jo også lægge sine egne fortolkninger ind i filmen, når billeder og musik først spiller sammen. Altså, f.eks. når sangteksten "pushing me off the edge of the world" lyder fra toppen af en skyskraber på Manhattan (det opstod nærmest tilfældigt i klipningen. I hvert fald ikke bevidst. Men det virkede). Og så videre. Der dukker nok mere op, når man får set den et par gange. Og alle vil jo have forskellige måder at læse filmen på. Det er jo det, der er så dejligt ved... ja, kunst (hvis vi nu skal svinge os op og kalde filmen det). :-)

En anden lille plan

Når filmen er færdig og vi laver en (snig)premiere på den, så har jeg planer om at samle alle disse blogs i et lille hæfte, som folk kan tage med hjem og kigge i. Den kan også fungere som en slags afrapportering til bl.a. Ophavsrets-fonden i Dansk Journalistforbund, der har

støttet filmen økonomisk. Men jeg håber da også, at den udover selve rejsen til USA og Montreal også kan være en slags inspirerende rejse til andre, der står og har lyst til at kaste sig i det at være "instruktør" på en dokumentarfilmfor første gang. Om man kan lære meget af disse blogs ved jeg ikke. Men jeg håber, at mine ærlige overvejelser om dette og hint kan bruges til et eller andet. Om ikke andet, så kan jeg da nok selv bruge det, hvis jeg vil lave en film igen på et tidspunkt. Det vil jeg jo bestemt ikke afvise. Faktisk laver jeg på mit daglige arbejde en mere journalistisk dokumentar om et socialpædagogisk projekt på Grønland for tiden. Så ja, jeg sidder med hovedet i videoredigeringsprogrammer meget tid af døgnet for tiden. Både på arbejdet og i fritiden. Men musikken fylder jo meget i mit liv, så mon ikke jeg ender med at lave noget mere film om den slags?

Nå, nok om det. Back to work!

Lars

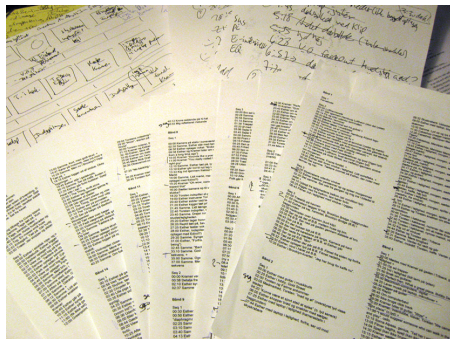
Making A Movie # 15

18/12/2011

Så må det snart være ved de sidste skriverier om den film. Jeg er ret sikker på, at jeg holder mig til min idé med en titel, der bruger en linie fra en sang. Og i øvrigt en sang, som er meget med i filmen. Den kommer derfor til at hedde "First You Close Your Eyes".

Første feedback

Jeg har ladet en god ven og tre af mine nærmeste kolleger se første version af filmen. Jeg har fået overvejende positiv feedback (og i visse tilfælde faktisk også overvældende - de er jo søde). Én synes den var spændende og fik meget lyst til at købe Esthers album (det må vel siges

at være ét af de mål filmen har). En anden synes også, den var god, men var lidt forvirret over et par dækbilleder (som jeg i øvrigt selv har været i tvivl om, så dem skal jeg lige ind og finde nogle alternativer til). En tredje - som ikke er synderligt musikinteresseret, men mere til film - synes, at der var mange flotte billeder i den og at den var interessant, men at en midtersekvens i filmen var lidt for lang til at holde interessen fanget. Det spurgte jeg så de andre om og de havde det ikke på samme måde. De er grundlæggende interesserede i musik. Så jeg må konkludere, at jeg selvfølgelig ikke kan please alle, men at målgruppen (musikinteresserede) synes den virker. Desuden vil en ændring af midten af filmen skabe noget rod i kronologien og lave lidt for mange spring i geografi, hvilket nok vil forvirre mere end gavne. Den fjerde omgang feedback var også positiv, men der var et kritikpunkt, at Kramer snakkede lidt for meget om te et sted i filmen, he-he. Det synes de andre dog ikke. Så tja, jeg mener, at folks små kuriøsiteter er med til at skabe et bedre billede af dem. Og så er teen faktisk også et godt billede på en tilgang til kreative proces med musikken (no stress). Så det lader jeg blive i filmen. Altså, "nørder" er jo fantastiske. Fordi det handler om passion. Og det kan de fleste nok relatere til på et eller andet plan - også selv om deres personlige interesse er anderledes.

Jeg drikker ikke te (dog var Kramers ganske god), men jeg blev da fascineret alligevel.

Jeg husker en artikel fra et gammelt nummer af mit fagblad Journlisten, der handlede om "new journalism". Et af rådene fra den interviewede journalist var: "Always get the name of the dog." Med andre ord: dyrk detaljen.

Justeringer

Min justering af filmen har i øvrigt bragt lidt flere referencer ind udover dem, jeg allerede har nævnt. Nu er der også referencer til Jim Jarmusch, Ghostbusters og endda to gange Neil Young.

Jeg har tidligere fortalt, at jeg gav Final Cut Express fingeren. Det var så Adobe Premiere, jeg hoppede over til. Bl.a. fordi jeg allerede har erfaringer med det program. En del af feedbacken gik i øvrigt også på, at der var nogle mørke billeder (det lader dog til at afhænge lidt af hvad man ser filmen på) og at lydniveauerne gik lidt op og ned. Adobe Premiere lader dog til at have en "bug", der besværliggør lysning af mørke billeder. Nogle gange virker det, andre gange ikke. Men jeg har da fået justeret nogle billeder undervejs, så det er blevet bedre. Derudover har organiseret lydsporene bedre, så jeg med mixeren kan justere niveauet mere jævnt. Det er faktisk ikke helt let.

En dvd tager form

Jeg forsøgte mig ellers først med Adobe After Effects til justering af billeder. Men jeg kan ikke helt gennemskue programmet, så jeg må nøjes med hvad Premiere kan levere. Til gengæld er jeg kommet godt ind i Adobe Encore, som jeg har fundet hjælp til via video tutorials på YouTube. Jeg er derfor ved at skrue en dvd sammen. Og jeg vil prøve at benytte mig af de smarte features, der er. Så filmen vil derfor have både danske og engelske undertekster, og måske endda

også et kommentarspor (det kunne være sjovt at lave). Derudover er der jo det såkaldte ekstramateriale. Det bliver de fire videoblogs, vi lavede, mens vi var derovre, og måske også nogle sjove "outtakes" og ting, der ikke kom med, samt et slideshow med fotos. Så kan der vist heller ikke proppes mere ned på én 1-lags dvd-skive, he-he. Det kommer vist til at passe fint.

Blog på tryk

I forbindelse med dvd'en og en eventuel premiere på filmen, så har jeg tænkt mig at lave et lille hæfte på formentligt 40-44 sider med teksten fra netop denne blog. Så det sidder jeg også sætter op i InDesign lige nu.

Det har været sjovt at læse de gamle blogs igen. Der er jo det dilemma med, at man f.eks. ikke skal tage billeder, når man er ude og rejse, men i stedet være 110% til stede i øjeblikket. I stedet for at dokumentere. Men måske er det anderledes med ord. Anyways, så har jeg jo både taget fotos, filmet video og skrevet. Dokumentationsvanvid, velsagtens? Men med mine nedfældede ord og tanker, så kan jeg da se, at jeg allerede har glemt mange ting - som jeg i øvrigt er glad for, at jeg fik skrevet ned.

Jeg kan også fange mig selv i at spotte ting, jeg burde have skrevet på daværende tidspunkt. F.eks. ved Hobo Cult Records-concerten i Montreal satte jeg ikke engang navn på den "japanske drone-rockabilly", jeg oplevede. Lige den slags musik er der jo nok ikke så mange, der laver. Egentligt var han canadier med rødder i Taiwan, og ja, han går under navnet Dirty Beaches. Kort efter hjemkomsten til Danmark dukkede hans navn op flere steder. Selvfølgelig lagde jeg mere mærke til ham pga. koncerten, men det lod til, at han lige pludselig blev vældig hip - også i Europa. Han udgav også et album i år ("Badlands").

Nu jeg er ved den musik, jeg fik set i Canada, så har jeg længe tænkt på, at det snart må være på tide at lave et nyt SOPA-opsamlingsalbum. De tidligere af slagsen har været præget af både surfen rundt på nettet og mine rejser. Så det ville være oplagt at spørge om nogle af de canadiske musikere kunne tænke sig at være med. Bl.a. tænker jeg på om sangerinden Charlotte Cornfield, der gjorde det godt på Casa Del Popolo, måske kunne være en idé at kontakte.

Nå, men med hensyn til selve filmen skal jeg i næste uge vise den for filmens hovedpersoner (minus Kramer). Jeg håber, at den positive respons fra smagsprøven rækker til resten af filmen, he-he.

L

Making A Movie # 16

20/12/2011

Mandag aften var Esther og Torsten forbi for at se filmen. Med et par gode, hjemmelavede pizzaer i maven blev dvd'en sat i maskinen og "First You Close Your Eyes" tonede frem på skærmen. Reaktionen undervejs gik fra grin til det mere emotionelle (uden at det skal lyde for melodramatisk). Så jeg tror, at jeg har ramt en okay balance med materialet. De virkede i hvert fald begge meget glade for det endelige resultat - og så er jeg jo glad. :-)

De mente, at de i hvert fald godt kan bruge den i forbindelse med albummet, når det engang kommer. For det er jo i skrivende stund stadig på vej. Der er mange forskellige måder, man kan bruge sådan en film på i den sammenhæng. Det bliver spændende at se hvordan den del spænder af. Den eneste feedback m.h.t. justering, jeg

fik, var at filmens titelteksster kunne være en anden skrifttype. Det har jeg også selv tænkt over, men jeg har virkelig ikke kunne finde en god én endnu. Men jeg må lige prøve at kigge lidt mere. Måske skulle jeg også tjekket et par andre film ud for at finde lidt inspiration.

Film - ikke tv

Da jeg sad og kiggede igennem noget af det gamle materiale, fra da jeg planlagde filmen, blev jeg også igen mindet om kravet til filmen fra Aarhus Filmværksted. Den skal have filmiske kvaliteter og ikke være et tv-program. Selv om den kunne være sjov at få på tv, så vil jeg sige, at den trods sin længde på 30 minutter er... en film. Bl.a. gennem billederne, brugen af musik og at jeg har undgået, at de interviewede sidder og snakker til kameraet. Så jeg regner med, at jeg har holdt mig indenfor rammerne af det, jeg skulle. Det er jo i øvrigt også sjovere end "bare" lave journalistik.

Filmene skal i øvrigt heller ikke bare smides på tv, dvd eller på nettet fra dag ét. Jeg må lige se, hvad den kan gøre i andre arenaer først. Det skal prøves.

De sidste manøvrer

I skrivende stund mangler jeg at lave undertekster på engelsk og dansk. Jeg er i gang, men den slags tager tid. Det må jeg nok lave færdigt efter nytår engang. Lige nu er det vigtigste at få en dvd klar

til Ophavsretsfonden sammen med den endelige afrapportering (hvor jeg udover en kort opsummering og regnskabet også vedlægger mit hæfte med hele denne blog).

Og så skal tingene ellers koordineres med pladeudgivelsen. Jeg håber dog på en slags snigpremiere engang i det tidlige forår. Og så må jeg have undersøgt om den eventuelt er egnet til og har mulighed for blive en del af f.eks. Aarhus Film Festival. Det kunne sgu' da være fedt. Århus Filmværksted plejer jo at have film på programmet. Det kunne være, man var heldig.

Set i bakspejlet

På mange måder har filmen været noget af en rejse. Ikke kun geografisk via turen til USA og Canada. Selv med en viden om film og medier som udgangspunkt har det naturligvis også været en lærerig proces, hvor en del skulle findes ud af undervejs. Bl.a. med hensyn til at bruge den slags kamera, jeg fik med, og selve æstetikken.

Selve forberedelsesprocessen var dog også en spændende opdagelsesrejse. Det var fedt at sidde og se film udelukkende med sit blik rettet mod komposition, fokus, visuelle virkemidler osv. Jeg har set mange film igennem mit liv og har naturligvis været opmærksom på dette og har kunne nyde æstetikken og fornemme, når jeg så et godt skåret billede. *Men* at have 100% koncentration på dette ene aspekt af en film og "prøve at lure trickene af" er trods alt anderledes. Jeg ved ikke om jeg fik nævnt det i sin tid, men jeg nåede også at gense "Lost In Translation". Sammen med mange andre film af forskellig art. I bakspejlet kan jeg godt se ting, som jeg ikke var helt bevist om i processen med filmen, som måske lugter lidt af noget af det, jeg nåede at se i filmene inden afgang. Scener fra lejligheden i

skyskraberen på Manhattan og turen i taxa gennem byen. Og ja, det var så ikke lige i skæret af Shibuyas mange lysskilte, det foregik, men transportmidler-plus-musik skaber noget specielt. :-)

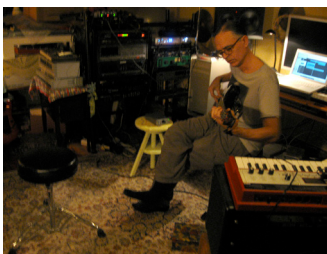
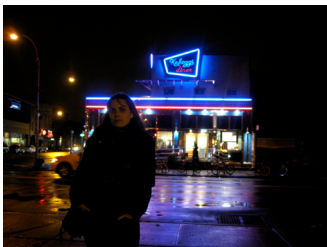
Og så er der også lufthavnscener med uskarpe billeder af passagerer, som til dels kan være inspireret af musikdokumentaren "Touch The Sound".

Og ja, i bagklogskabens ulideligt klare lys, så burde man jo nok heller ikke lave en film om sin kæreste. For det kan jo hænde, at ting ændrer sig lige i den henseende. Hvilket det faktisk også gjorde i vores tilfælde. Vi "indstillede samarbejdet" på det personlige plan, kan man vel sige. Det gjorde ikke filmen lettere at lave, men dog i sidste ende - her sidst i 2011 - blev det dog trods alt en spændende proces at redigere filmen og det endte med at blive fornøjeligt. Især da filmen begyndte at finde sin form (efter bl.a. at have fundet den rette software og ikke mindst at have fået de mere personlige ting lidt på afstand). Det virkede bare helt logisk på daværende tidspunkt, at der skulle laves en film. Ambitionen om at lave en musikdokumentar passede som fod i hose med hele pladeprojektet, rejsen osv. Men sådan kan det gå. Livet tager nogle kringelkrogede sving af og til. Og alt dette til trods, så er der kommet en god film ud af det, som alle er glade for. Det er fan'me rart.

Så nu kan jeg vist ikke skrive flere blog-indlæg med titlen "Making A Movie". Den næste må hedde "Premiering A Movie", he-he.

Tak fordi du læste med. Hvis du gjorde. ;-)

L

www.larsdideriksen.com
<http://overfladen.blogspot.com>